

KONYA - TAŞKENT

Çetmî

'nin

SESİ
GÖZÜ
KULAĞI
NABZI

Temmuz - Ağustos - Eylül | Yıl: 16 Sayı: 65

ÇETMİLİLER EĞİTİM KALKINMA VE YARDIMLAŞMA VAKFI YAYIN ORGANI

DEDEOĞLU İNŞAAT Ltd. Şti.

satılık lüks daireler

Dede Bozdemir
0 532 611 48 75

Sıddık Bozdemir
0 536 323 00 14

Düdenbaşı Mah. 2303. Sk. No. 42 Kepez / ANTALYA

ÜÇ AYLIK YEREL SÜRELİ YAYIN

Çetmililer
Eğitim Kalkınma ve
Yardımlaşma Vakfı Adına
Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü

MEHMET BALCI
0536 252 27 09

TEMSİLCİLER

Çetmi | Hüseyin EŞİYOK
Anamur | Abdullah KASAP
Karaman | M.Akif AKKOCA
Antalya | Mehmet Ali GÜVEN
İzmir | Ali TOPKARA
İstanbul | Mustafa GÜÇLÜ
Bursa | Ali BİRCAN
Fransa | Baki SOLMAZ
88 Fransa | Bilal BALCI

YAZI VE FOTOĞRAFLARINIZ
İÇİN İRTİBAT

Kerim BOZDAĞ

0539 232504 42
0242 426 25 73

e-posta

kerim.bozdog@gmail.com
yeter1ajans@hotmail.com

ABONE VE REKLAM İÇİN

Banka Hesap Numarası

Bank Asya

Konya Mevlana Şubesi
Hesap No: 35-896375-7

ADRES

Çetmililer
Eğitim Kalkınma ve
Yardımlaşma Vakfı
Rampalı Çarşı
Kat:2 No: 186
Meram - KONYA

cetmililer_vakfi@hotmail.com
konya.cetmililer.vakfi@gmail.com

Tel: 0332.351 26 67

Tasarım
Ahmet Aka

BASKI

ÇİMKE
BASIM YAYIN YAPIM REKLAM
VE TURİZM HİZM. LTD. ŞTİ.

Yeni Matbaacılar Sitesi
10453. Sk. No: 25
Karatay - KONYA

BASKI TARİHİ
Kasım 2013

19.

ÇETMİLİLER

Sevgi, Dostluk ve Hoşgörü Günü

Tasavvuf Müziği Sanatçıları Hüseyin Alp Özel, Enver Özel ve Ahmet Çalışır

Geleneksel hale gelen Çetmililer Günü'nün 19'uncusu bu yıl yine Çetmi'de ve yine Uçurum Harman'da yapıldı. Gecede vakfın ve Çetmililerin geleceğine dair Vakıf Başkanımız Sayın Mehmet Balcı, Belediye Başkanı Sayın Osman Arı ve ilçe kaymakamımız birer konuşma yaptılar. Daha sonra sahneye çıkan Selahattin Alpay birbirinden güzel türküleriyle gönülleri fethetti. Dışişleri Bakanımız Sayın Ahmet Davutoğlu ile canlı bağlantı kurularak bütün Çetmililere selamı iletildi.

Selahattin Alpay

Gecenin en güzel sahnelerini ise Konya Türk Tasavvuf Müziği Sanatçıları Hüseyin Alp Özel, Enver Özel ve Ahmet Çalışır canlandırdı. Mevlevi ayinlerinin sembolik gösterileri eşliğinde başlayan gösteriler huşu ile tamamlandı. Çetmililer için bu yılın sürprizi, gelecek yıl için değerli iş adamlarının sponsorluğunda Çetmililer Günü'nün düzenleneceğinin ilan edilmesiydi.

Her zamanki gibi vakfa katkısı olan hemşerilerimiz anıldı... Kermes bu yıl da ilgi ile takip edildi ve bir Çetmililer Günü daha gelecekte tekrar buluşmak temennileriyle son buldu.

SELAM İLE...

Kerim BOZDAĞ

Herkesin kendi çapında kendine göre yapmak zorunda olduğu bir işi gücü var. İnsanlar sanki çalışıp üretmek, yiyip içmek için didi-nip duruyor, mücadele ediyorlar. Hepimiz bu hayatı yaşarken gelecekte yapmamız gerekenleri öğrenerek ilerlediğimiz bir süreçten geçiyor, tecrübe kazanıyoruz. Kazandığımız tecrübeler ile hayatımızı ve geleceğimizi daha iyi inşa etmeye çalışıyoruz. Yalnız değiliz tabi, yanımızda yöremizde tanıdığımız tanımadığımız insanlar var. Tanıdıklarımızın ilgisi bize yakınlık derecesine göre değişir. Anne, yavrusu, kardeşler, akrabalar, emmiler, dayılar, yeğenler, arkadaşlar, bütün sevdiklerimiz... Birde bir nedenden dolayı sevmediklerimiz de vardır. Bizi sevmeyenlerin de olabileceği gibi.

Bütün hayatımız boyunca yaşayışımıza yön verecek şaşmaz ölçülerimiz vardır. O ölçü, bize göre İslam'ın ortaya koyduğu esasların tamamıdır. Tabi her inanç sistemi kendi ölçüleri ile insanlara yön verir. Yahudi, Hristiyan, Hindu, Sosyalist. Kim neye inanıyorsa, inandığı dinin şartlarına uygun bir hayat tarzını benimsiyor demektir.

Peygamberimiz: “-Sana yapılmasını istemediğin bir şeyi sen de başkasına yapma! O zaman Allâh’a karşı hakkıyla takvâ sâhibi olursun!” (Ahmed,

ez-Zühed, s. 59) der: Sadece bu ölçü yeryüzünde yaşayan bütün insanların hayat gayesi olsa insanlık kurtulur. “Komşusu açken tok yatan bizden değildir” derken, öyle muazzam bir hakikat ortaya koyuyor ki, ona zıt bütün düşünceleri siler süpürür. Böyle bir ölçüye uymak durumunda olan bizler ne kadar İslam’a teslim olmuşsak o kadar yükselir yüceliriz.

Kurban bayramı vesilesiyle bütün insanlığın bu saadete nail olmasını, bu ölçülerle yaşamasını temenni ederiz.

...

Geçmişe dönüp şöyle bir baktığımda, dergiyi çıkarmaya başladığımız şu kadar dönem içerisinde bile kaybettiğimiz yüzlerce hemşerimizle baş başa kalıyoruz. Her birinin fotoğrafları, simaları hafızamıza kazınmış öylece duruyorlar.

Konya’da bir sohbet esnasında, “Ben sonunda yapacak çok güzel bir iş buldum. O kadar güzel ki, anlatamam.” diyerek söze başlamıştı. Biz acaba bu iş nedir merakı içerisinde iken, o, “Alacaksın eline bir boya sandığı, ayakkabı boyacılığı yapacaksın, ondan âlâ iş mi var?” demişti. Hemen hemen her alanda faaliyet göstermiş yılların esnafı Hacı Uçar... Aramızdan ayrıldı, kendisini hatırlayacak dostlarına hatıralarını emanet edip gitti. Hacı Uçar ile birlikte vefat eden diğer bütün hemşerilerimize Allah’tan rahmet diliyor, yakınlarına sabr-ı cemil niyaz ediyoruz.

64. sayımızda, vefat eden Navruz Varol’un yerine henüz hayatta olan başka bir resim sehven girmiştir. Navruz Varol’un un resmini burada yayınlarken yakınlarından özür diliyoruz.

19. ÇETMİLİLER GÜNÜNÜN ARDINDAN

Mehmet BALCI

Çetmililer Vakfı Başkanı

Değerli dostlar hatasıyla, sevabıyla 19. yılı etkinliği de geride kaldı. Yönetim olarak hedefimiz en güzelini sunmak ve hayra hizmet etmektir.

Rabbimiz mühlet verdi 19. Çetmililer Sevgi Dostluk ve Hoşgörü Gününü de idrak ettik. Kesintisiz ondokuz yıldır birçok dostumuzla beraber geldik bugünlere. Bize bu imkânı veren Allah'ımıza binlerce hamdolsun. Vakfımızın kuruluşundan bugüne bir nazar kılarırsak, yüzlerce dostumuzun, kardeşimizin, büyüğümüzün aramızda olmadığını ve bugünlere ulaşamadıklarını görürüz. Zamanı gelen bu kervandan ayrılıyor ve kabir kapısıyla başlayan ebedî hayat yurduna yol alıyor. Bu vesile ile ahiret yolculuğuna çıkan bütün kardeşlerimizi rahmetle anar, Allah'ın rahmeti, mağfiyeti ve yardımı hepimizin üzerine olsun temennisinde bulunuyorum.

19. Çetmililer Günü'nün hazırlanmasında ve uygulamasında emeği geçen; Çetmi Be-

lediye Başkan ve personeline, vakfımız yönetim ve kurucular kuruluna, günümüzü onurlandıran Taşkent Kaymakamı ve bürokratlarına, karakol komutanı ve ekibine, komşu belediye başkanlarımıza, siyasi parti temsilcilerine, uzaktan, yakından iştirak eden bütün misafirlere, katılımları ve katkılarıyla destek veren bütün hemşehrilerimize, yemek organizasyonu ve diğer hizmetlerde görev alan gençlerimize ve onları yönlendiren kurul üyelerimize ve öğretmenlerimize, kermesimizin malzeme temini ve satışında hizmet eden dostlarımıza, alışveriş yaparak maddi destek sağlayanlara, kumbaralar konusunda duyarlılık gösteren kumbara sahiplerine, sanat gecesi ve sema gösterileri ile gecemizi şerefliendiren Konya Türk Tasavvuf Müziği topluluğuna ve Kültür Bakanlığı sanatçısı Selahattin Alpay ve saz ekibine, seslendirme organizasyonu ve sunucusuna selam ve teşekkürlerimi sunarım.

Değerli dostlar hatasıyla, sevabıyla 19. yılı etkinliği de geride kaldı. Yönetim olarak hedefimiz en güzelini sunmak ve hayra hizmet etmektir. Fakat bazen elde olmayan nedenlerle dostlarımızı hoşnut edemediğimiz durumlar oluyor. Sevimsiz hadiseler yaşanabiliyor. Olumsuz hadiseler için bütün kardeşlerimizden özür diler, hoşgörülerine sığınır, yapıcı tenkit ve uyarılarını gönülden bekleriz.

Kıymetli kardeşlerim, şu dünyada hepimiz yolcuyuz. Uğradığımız dünya isimli istasyondan kısa bir zaman sonra ayrılıp sonsuzluğa yol alacağız. Çok kısa olan dünya hayatında Rabbimizin rızasına uygun davranışlar sergileyebilirsek, ebedi kalınacak saadet yurdunda sermayemiz onlar olacaktır. Allah (cc) biz kullarına merhametinden dolayı bir kitap göndermiş, kitabın da hakkıyla anlaşılması için, onu açıklayan ve hayata uygulanışını yaşantısıyla gösteren model bir peygamber görevlendirmiş ki, hayatınızı peygamberin rehberliğinde Kur'an'a göre düzenleyin diye. Ne acıdır ki; dünyanın geçici zevkleri ve güzellikleri, şeytan nefis ve diğer aldatıcılar bizi aldatmış ve Kur'an'ın rehberliğinden ayrılmış, Kur'an'ı rafa kaldırmış, onu hayatın dışına atmış, Cuma, Bayram, Ramazan ve bir ölüm olduğu zaman okunan bir kitap haline getirmiştir. Hayatımıza yön vermesi gereken hayat kitabı Kur'an ölü kitabı olmuştur.

Cebrail'in Allah'tan alarak getirdiği ve peygamberimizin de Cebrail'den duyduğu gibi vahiy kâtiplerine yazdırdığı ve

bu güne kadar, noktası virgüline kadar hiçbir değişikliğe uğramadan gelen Kur'an, ne olduysa ve kimlerin oyununa geldikse, gönlümüzden, hayatımızdan alınmış ve uygulamada olmayan bir kitap haline getirilmiştir.

Bu gerçekleri gördükten sonra, yapmamız gereken şey, vakit geçirmeden Kur'an'a yönelmektir. Yaşlımızla, gencimizle, kızımız ve erkeklerimizle Kur'an'ı günlük hayat kitabı haline getirmek, onu uygun şekilde okumak, dinlemek, anlamak, düşünmek ve hayatımızı emir ve nehiylerine göre şekillendirmektir. Bunu yaptığımız ölçüde dünya ve ahiret mutluluğumuz peşinden gelecektir. Çünkü Rabbimiz kitabında:

"Gerçek şu ki, bu Kur'an insanları dosdoğru yola iletir. İyi ve dürüst davranışlar ortaya koyan mü'minlere ödülleri çok büyük olacağını müjdelemektedir" (İsra, 9) buyurmuştur.

Peygamberimizin Sözlerine Kulak Verelim:

Hiz. Ebu Hureyre (RA) anlatıyor: "Rasulullah (SAV) buyurdular ki: "Kimin üzerinde kardeşine karşı ırz veya başka bir şey sebebiyle hak varsa, dinar ve dirhemini bulunmadığı (kiyamet ve hesaplaşmanın olacağı) gün gelmezden önce daha burada iken helalleşsin. Aksi takdirde o gün, salih bir ameli varsa, o zulmü nispetinde kendinden alınır. Eğer hasenatı

yoksa arkadaşının günahından alınır, kendisine yüklenir." (Buhari-Tirmizi).

Ebu Hureyre (RA) ben Rasulullah (SAV)'ın şöyle söylediğini işittim: Kiyamet günü, kişi amelleri arasında önce namazın hesabını verecek. Bu hesap güzel olursa kurtuluşa erdi demektir. Bu hesap bozuk olursa, hüsrana düştü demektir. Eğer farzında eksik çıkarsa Rab Teâla Hazretleri: "Bakın, kulumun (defterinde yazılmış) nafillesi var mı?" buyurur. Böylece, farzın eksikleri nafile (namazları) ile tamamlanır. Sonra, bu tarzda olmak üzere diğer amelleri hesaptan geçirilir." (Tirmizi, Nesai).

Ebu Berze (RA) anlatıyor: "Rasulullah (SAV) buyurdular ki: "Kiyamet günü, dört şeyden sual edilmedikçe, kulun ayakları (Rabbinin huzurundan) ayrılamaz.

- Ömrünü nerede harcadığından,
- Ne amelde bulunduğundan,
- Malını nerede kazandığından ve nereye harcadığından,
- Vücudunu nerede çürüttüğünden." (Tirmizi).

Ebu Said ve Ebu Hureyre (RA) anlatıyorlar: Rasulullah (SAV) buyurdular ki: "Kiyamet günü

kul (hesap vermek üzere huzur-u ilahiye) getirili. Allah Teâla Hazretleri: "Ben sana kulak, göz, mal ve evlat vermedim mi? Sana hayvanları ve ekimi musabbah kılmadım mı? Seni bunlara baş olmak, onlardan istifade etmek üzere serbest bırakmadım mı? Acaba benimle bugünkü şu karşılaşmanı hiç düşündün mü?" diye soracak. Kul da: "Hayır" diyecek. Allah Teâla Hazretleri: "Öyleyse bugün ben de seni unutacağım, tıpkı senin (dünyada) beni unuttuğun gibi" buyuracak." (Tirmizi).

Allah'ın Ayetlerini Okuyalım ve Anlamaya Çalışalım

Bakara, 214: Ey mü'minler! Yoksa siz, sizden önce gelip geçen mü'minler gibi sıkıntı çekmeden cennete girebileceğinizi mi sandınız? Onların başına öyle ezi-ci sıkıntılar ve kımıldatmaz darlıklar geldi ki ve öylesine sarsıldılar ki, sonunda peygamber ve onunla birlikte inananlar "Allah ne zaman yardım edecek?" diye feryat etmişlerdi. Gözünüzü açın, Allah'ın yardımı daima yakındır.

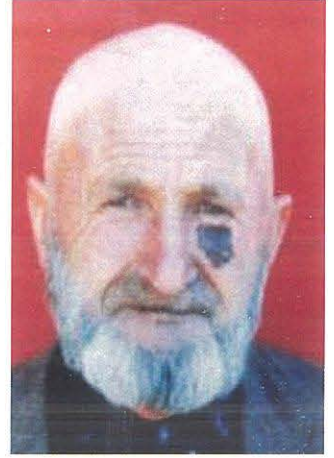
Âli İmran 142: "Allah, kendi yolunda üstün çaba göstermediğinizi, her türlü sıkıntı ve zorluklara karşı sabırlı olduğunuzu görmedikçe cennete girebileceğinizi mi sanıyorsunuz?"

Ankebut 2: "İnsanlar sadece, inandık demeleriyle bırakılacaklarını ve imtihana çekilmeyeceklerini mi sandılar?"

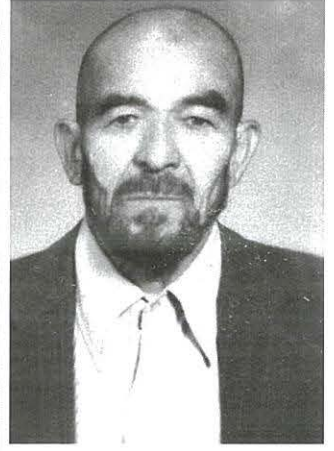
"Biz kendilerinden öncekileri de sınadık. Allah, böylece kimlerin imanında gerçek, kimlerin sahte ve yalancı olduklarını dener ve onları ayırdeder."

Mü'minûn Suresi Ayet, 115: "Sizi boşuna ve amaçsız yarattığımızı ve bize döndürülmeyeceğinizi mi sandınız?"

hemşehrilerimiz

Değirmenci Mehmet

Hasan Topkara

Çetmi'de bir minik yürek

ÇOCUKLUK GÜNLERİM

I. Bölüm

Şükrü KARACA

gazisukrukaraca@gmail.com

Doğup büyüdüğüm ve çocukluk günlerimi yaşadığım Çetmi'deki hatıralarım arasında dolaşırken ruhumun derinliklerinde yer etmiş nice acı ve tatlı hatıralar ile karşılaştım. Bunların kiminde sevinip gülmüşüm, kimisinde de üzülüp ağlamışım.

O acı hadiselerin ilk sadmeleri karşısında, tahammülümün tükendiği anlar:

“Artık yaşayamam!” dememe rağmen, aradan tam kırk yıl geçip gitmiş...

Karların iki-üç gün üst üste yağdığı, damlardaki bu karların da, saatlerce süren yağlanmış tahta küreklerle küründüğü anlarda, bazen sokaklarda karlara bata çıka yürüyüp giderken bir evin damından kazara üzerinize atıliveren bir kürek kar ile tepeden tırnağa karlara bürünülüveriş.. Yine damlardan sokak arasında belirli yerlere kürünmüş kar yığınlarının üzerine, damlardan hoplayıp, belinize kadar gömülmeler.. Kimi zamanda yağmakta olan kar üzerine, sırt

üstü veya yüzükoyun boylu boyunca uzanıp, kar üzerine **“tavsır”** (tasvir) imızı çıkarmalarımız; arkasından da yuvarladığımız kar yığınları veya kümelerinden gözlerine kömür koyup yaptığımız **“kardan adam”** lar..

Ellerimizin üşüdüğüne aldırma-dan avucumuzda sıkıştırıp, tuz ile ovduğumuz ve adetâ cam gibi parlattığımız bu kar toparlarını, **“döğüştürelim; hangimizinki sağlam bakalım!”** Diyerek, kartoplarını birbirleriyle döğüştürmelerimiz.. O donmak üzere olan ellerimizi, parmaklarımızı bir araya getirmeye çalışarak muayene etmemiz; şayet üşümüş ise, ardıc ve pelit (meşe) odunlarının yanmakta olduğu evlerimizdeki teneke sobaların başına koşup ısıtmaya çalışmamız, yoğun bir ısı ile ısınmakta olan ellerimizin parmak uçlarına çöken dayanılmaz sızı ve bu sızılar yüzünden ağlarken döktüğümüz gözyaşlarımızı unutmak mümkün mü? Ya o, odun sobalarının başında ısınırken nine ve annelerimizin kavurmak için soba üzerine döktüğü bir avuç nohut, kabak çekirdeği, **çitlik** (menengiç) veya **günaşıkı** gibi kuru yemişlerin kavrulurken çıkardığı enfes kokuları unutabilir miyim?..

“Artık yaşayamam!” dememe rağmen, aradan tam kırk yıl geçip gitmiş...

Bazen yüzünü gösteren kış güneşinin altında, karları kü-rünmüş damlar üzerine çizdi-ğimiz **"tipi"** oyununu oynar-ken, zıplayışlarımızdan dolayı rahatsızlanan anne ve nineleri-mizin: **"-A ecel çarpasıcılar, oynayacak yer mi bulama-dınız?.. Def'olun şuradan!"** deyip de bizleri kovalayışları, yok mu! Tipi oynayan her biri-mizin muhtelif yönlerle koşarak kaçışımız, doğrusu görülmeye değer.

Anne ve babalarımızın **"Asarcık"** mevkiinde bulunan **"Çardak"**larda, o **"karakış"**ı geçirmekte olan keçilerimize **"curba"** ve saman gibi yiyecek vermek için gitmeden bir-iki gün önce, ayaklarına rahat giyebilmeleri için leğenlere ıslattıkları **"çarık"**ları, dizlere kadar çıkan yün çoraplar üze-rine giyip, sırtlarında kıltorba veya çuvallardaki yem ve sa-man ile, ellerindeki bohçalar-da da çobanlara ikram etmek üzere de pişirdikleri **"pekmez helvası"**yla yollara düşüşle-ri, başlı başına bir dramatik hikâyesidir.

Şimdi **"yerlerinde yellerin estiği"** çardaklar **"Tütülerin çardağı"**, **"Pekmezgilin çardağı"**, **"Ebişlerin çardağı"** ve **"Gök Mehmed'in çardağı"** idi. Zamana karşı dayanamayan o **"çardak"**lar gibi, sahipleri de bu dünyadan göçüp gittiler..

Mübarek Ramazanlar da, o yıllar hep kış aylarına rast gel-mişlerdi. Sahurlarda davul ça-ılan Molla veya Kadir Hoca'nın, sokak sokak dolaşırken oku-dukları **"ilâhîler"** ile beraber, **"Ramazan davulu"**nun o tok sesi, çocuk kulağımda ve zih-nimde **"mistik ve ilâhî"** bir hava yükleyip yeretmişti.

Akşam ezanının okunma-sını adetâ ile çekerdim. Çoğu zamanlar o minnacık avucuma aldığım sekiz-on tane **"ekşi-gara"** üzüm ile, özenle kırarak bütün olarak çıkardığım **"gak-gudurak"** cevizi sımsıkı tuta-rak damımıza çıkıp, ezan oku-ması için imam **Ahmet Hoca Efendi'nin** (Ö:1974) görünüp, merdivenlerden camii damına ağır ağır çıkmasını beklerdim. O aziz insan camii merdivenle-rinde göründü mü, sabırsızlığı-mız artar, heyecan ve telaşa:

"-Haydi be hoca!" der, biran önce Ezan-ı Muhammediye'yi okumasını beklerdim ki, **"iftar"**ımızı avucumuzda tuttuğumuz o üzüm ve cevizle açiverelim. Fakat o mübarek insan da, bizim aksimize heye-can ve telaşsız olarak camii da-mının orta yerine doğru yavaş yavaş yürür, cebinden çıkardı-ğı bir yiyecek **"orucunu sı-yıp"**, daha sonra ezanı okurdu. Ezanın okunmasıyla beraber **Bismillâh'ir'rahman'ir'rahim** deyip, bir pataz cevizli üzü-mü ağzıma doldurup, yiyerek

evimize koşar, evdekilere de **"-Ezan okundu!"** diye haber verirdim.

Bazen de komşumuz **"Baki Hoca"**nın (D:1307, Ö:1987) evine gidip, diz üstü otura-rak odada bulunan o küçücük pençeredeki **"Alaturka saat"**e göre ayar yapılmış olan **"Ar-lon"** marka canlı masa saatine gözümü diker, sessizce vaktin gelmesini beklerdim. Baki hoca ise, pençereden sızan akşam vakti ışığının altında kitabulla-hımız Kur'an-ı Kerim'i okuya-rak zamanını değerlendirirdi.

Teravih namazları ise, diğer zamanlarda gayri ihtiyari kazan-dığımıza inandığımız günahla-rımızdan gönlümüzü arındırıp, paklayarak bizi Allah'a daha çok yaklaştırırdı; veya öyle sa-nıp düşünüyorduk. **Kahveci Abdurahman Karadeniz'in**, **"Lüks lambası"**nı alarak kah-veden çıkışını takip eder bek-lerdim. Lüksün o parlak ışığı altında yarı karlı yarı çamurlu sokaklarda bata çıka ilerleye-rek, camii'ye gidip gelirdim. Camiide yanmakta olan o gaz

lanbaları, tavandan sarkan zincire asılan lüks ışığı altında, sanki, uzaktaki fersiz yıldızlara benzerlerdi. Köy İmam-Hatibi'miz Ahmet Hoca Efendi, yatsı namazından sonra Teravih namazını kıldırırken Süreleri daha çabuk ve hicaz bazen de sabâ makamında okurdu; kim bilir, yoksa bana öylemi gelirdi?

Teravihten çıkıp eve geldiğimiz zaman, ninem **"Kurukızı"** Fadime Karaca:

"-Şeytanlar, camiinin direklerine bağlanmış mı?" diye sorardı. Bende ikinci gün, camiide, yaklaşık kırk elli santim kuturundaki kocaman ağaç direklere bakıp, ninemin bağlandığını söylediği şeytanları arar, görmeye çalışırdım; ama, bir türlü de göremezdim!

Bir kış günü Camiiden teravih namazını kılıp çıkınca, eve dönüyordum. Yanımda komşumuz ve köyümüzün meşhur "kalaycı" ustalarından **"Kalaycı Memiş"** (Memiş Parlak) usta vardı. **Hocagil'in** (Medrese hocalarından merhum **Küçük Hasan Efendi**) evi ile **"Karagülle Mustafa"**nın evi arasına geldiğimiz de, tam şoseye ineceğimiz esnada, büyük bir patlama duydum. Bu bir top mermisinin sesiydi! Kalaycı Memiş dayının söylediğine göre, bu ses Kıbrıs'tan geliyormuş..

Sonbahardan sonra **"yaban"**a **"amele"** olarak çalışmaya giden babalarımız ve ağabeylerimiz, kış aylarını Antalya'da bahçe kirizması yaparak, veya inşaat temelleri ve bodrumları kazarak geçirirlerdi. Üç-dört aylık çalışmaları sonucu köye dönüşleri, sırtlarına balya halinde bir yorgan ve **"sırt çantası"** yüklenmiş vaziyette **"bel aşarak"** Alanya ve Ermenek

yaylarından yürüyerek geçip, köye gelirlerdi. Bizim yaylalarımızdan **"Dikmendedesi"** ve **"Kapağzı"**na geldikleri vakit, **"diremit"** (dinamit) patlatırlardı. Bununla, köye sağ-salim gelmekte olduklarını haber vermiş olurlardı.

Yabandan gelen köylülerimizin yakınları baba, ağa ve kocalarının önüne gider, onları karşılayıp, sırtlarındaki çantalarını alarak onların yol yorgunluklarını giderirlerdi. Yabandan dönenler, önlerine varan gençlere mutlaka "Dinamit" verirdi. Bizlerde o dinamitlerden nohut büyüklüğünde parçalar koparıp, düz bir taş üzerine koyduktan sonra, elimize aldığımız bir **"okka taşı"**nı sertçe dinamite vurmak suretiyle patlatır, bundan da büyük bir zevk alır, neşelenirdik. Dinamitin en kalitelisi siyah renkli **"lokum diremit"** (plâstik dinamit) dir

Yabandan sağ-salim gelen köylülerimize, çalışmaya gitmiş olan babamızı sormaya giderdik. Onlara, **"Dayı, bubamı gördün mü?"** diye sorunca, onlarda:

"-Yeğenim, buraya gelmeden önce, yatıp kalktıkları (İki-kapılı Han) a getmiştim. Gelip gelmeyeceği hakkında bir şey söylemedi. Her halde biraz daha çalışacaklar. Çünkü işleri iyi." diye cevap verirdi. Kapıdan çıkıp giderken, şayet akraba isek, hanımı bir adet portakal verirdi. Portakalı eve getirip kardeşlerimizle yedikten sonra, kabuklarının iç kısmındaki beyaz kısmını da yer, geri kalan incelmış kabuklarını da ceket düğmesi büyüklüğünde, yuvarlak bir şekilde ya **"Sındı"** (Öpöz bir Türkçe kelime olup, **"Divan-ı Lüğat'it Türk,C:1,**

S:418 de" veya **"Sındı"**, Makas manasındadır.) ile keserek, ya da elimizle kopararak parçalayıp ipliğe dizer, kolye gibi boynumuza takardık.

Üzerindeki karları küründükten sonra, kısa ömürlü kış güneşinin kurutmaya başladığı damlar üzerinde, **"pelit"** ağacından ya kendimizin düzüp yaptığımız, yada babamıza, veyahut da akrabam ve komşumuz olan **"kaşık ustası"** **Delikerimoğulları**'ndan **"Boz Hasan"** namındaki **Gazi Hasan Coşkun** (D:1310, Ö:24 Kasım 1971) emmime yaptırdığım **"katır"** dediğimiz topacı döndürür, veya arkadaşlar ile yarıştırdık. Benim **"mizilli"**, nendense hepisini yenerdi. Değneğin ucundaki ipim eskidiği zaman, ninem **"Kurukızı"** (D:1315, Ö: 28 Mayıs 1975) ndan **"eğışmeç"** (kıрман) de eğirmekte olduğu ipden bir miktarını istediğim zaman:

"-Kuzum bu elin, olmaz! Birazdan kendimizinkini eğirmeye başlayacağım, o zaman vereyim." derdi. Altı-üstü elli santim uzunluğunda ip bile olsa, emanete hıyanet etmemiştir! Buna şahit değilim..

Köy içindeki **"Ekinlik"**, **"Kuzan"** ve **"Karaseki"**deki karlar eriyip, bahar güneşi yüzünü göstermeye başladığı zaman, sulanıp güneşlenmesi için ahırdan çıkardığımız dana, öküz ve katırların zıplayarak kaçıp koşmaları yok mu! O hayvanların sevincine, yarı telâşla bizlerde ortak olurduk. Ahırın **"Borza kapı"**ları önünde onların sırtlarını **"Kaşağı"** ile kaşıyıp, tüylerini taramamız o cılız hayvanların öyle hoşlarına giderdi ki, kaşağı ve güneşin verdiği rehavetten boyunlarını uzatıverirlerdi...

BİZ İNSANLAR

(Birinci Bölüm)

Dr. Ali ÖZEL

Nereden aklıma geldi bilmiyorum. İnsan üzerine bir yazı yazayım dedim. Fakat dipsiz ve uçsuz Bucaksız bir kuyuya adım attığım sonradan fark ettim. Amma atmış oldum, kuyunun dibine asla erişilemeyeceğine göre, biraz debeleneyim dedim. İnsanlar, akıl yürütmesini öğrendiği daha ilk günden beri kendinin ve etrafındakilerin nasıl ve kim tarafından var edildiğini merak edip, sorgulamaya başlamış. İnsanın yeryüzünde ne zamandır var olduğunun sırrı tüm ilmi çalışmalara rağmen bir türlü anlaşılamamış. İlmi araştırmaların bir kısmına göre, insanın mazisi atmış, yetmiş bin yıl, bazılarına göre ise iki yüz elli üç yüz milyon yıl. Bu rakamlar çok farklı. Bunun anlamı hakikate ulaşmak için daha çok zamanın geçmesi, araştırmalara devam edileceğidir. Aslında bunun tek bilicisi bizzat yaratıcısı olan yüce Allah'dır.. Tabi bu arada Antropologlar(İnsanın gelişmesi bilimi), yer ve gök bilimcileri tarihçiler, sosyologlar, psikologlar daha çeşitli bilim dalları araştırmalara devam edeceklerdir. Bu tür araştırmalar bizlerin takat ı dışındadır. Biz daha çok kutsal kitaplarda yazılanlara şöyle bir dokunup teğet geçmek istiyoruz.

Yahudilerin, dinî bakımdan insan anlayışları bir daha değişik. Şu anda inandıkları Tevrat bizim iman ettiğimiz Tevrat olmadığı Yahudilerden başka herkes tarafından kabul edilmiş gibidir.

Yahudilerin, dini bakımdan insan anlayışları bir daha değişik. Şu anda inandıkları Tevrat bizim iman ettiğimiz Tevrat olmadığı Yahudilerden başka herkes tarafından kabul edilmiş gibidir. Şu andaki Tevrat'ın, milattan beş yüz sene öncelerinde Yahudilerin Babil devletine esir oldukları zaman hahamlar tarafından yazıldığı kabul edilir. Onlara göre Yahudiler en üstün ırktır. Dünyaya hâkim olacaklar ve insanlığa hükmedecekler. Tüm milletler Yahudi'nin kölesi, Yahudi çoban olacak. Tüm mali kaynaklar la beraber, yeraltı ve yer üstü servetler ele geçirilecek. Bütün bunlar tarihin de-

riliklerinde kurdukları Siyonizm denen yeraltı teşkilatları marifeti ile yapılacak. Şu anda kendini dev aynasında gören Amerika' dahil ve bil hasa İslam âlemi hele Türkiye Siyonizm pençe sindedir. Türkiye'nin Siyonizm'in pençesine düşmesi bugünden yarına bir olay değildir. Yıllar belki de asırlar öncelerine gitmektedir. Çoğu milletlerde dediğim gibi şu ya da bu adla Siyonizm in kontrolün dedir. Bu gerçekleri bilmeyen cahil ise, bunlara bir diyeceğimiz yoktur. Amma bilip de bu gerçekleri maskeleyenler, gerek dini ve gerekse milli yönden haindir. Çünkü Siyonizm in esas hedeflerin den beklide en önde gelenlerinden biri de İslam düşmanlığıdır Yahudilerin Allah'ı da kendilerine has bir Allah'tır. Bildiğimiz Cihan şümul bir Allah ı kabul etmiyorlar. Yahova diye bir Allah'a inanırlar. Yahova onların babası, Yahudilerde Yalova'nın oğulları oluyormuş. Yahova'ya göre kendi çocuklarından başkaları insan sayılmazmış. Onları öldürmek dâhil, her türlü kötülüğe layıkmışlar. Yahudi olmayanların malları canları ar ve namusları Yahudi ye helâlmış. Bunları yazmamın sebebi bir inanç sisteminin insanlığa verdiği değeri belirtmek içindir. Bu bilgiler çeşitli kitaplardan derlenmiştir. Bu husustaki en derli ve toplu bilgi, Hocamız ZİYA UYGUR'UN İYONİM İSİM adlı kitabında bulunmaktadır. Okuyup, dünyayı kimlerin yönettiğini öğrenmelidirler... Hristiyanlık da Museviliğin başka bir şekli ya da Papazların elinde bozup param parça ettiği bir inanç sistemidir Bizim canı gönülden iman ettiğimiz HZ. İsa ya indirilen dinden bir eser kalmamıştır. Papazların insafına kalmış bir sistem de denebilir. Üçlü bir Allaha inanırlar. Daha ziyade Hz. İsa Allah olarak kabul edilir. Onlara göre insanlar günahkâr ve pis olarak doğarlar. Ruh işini Papazlara bırakmışlar, Allah ruhla ve ruh temizliği ile ilgilenmiyor. Hz. İsa doğuştan günahkâr olan insanların günahlarına kefarete olarak kendini feda etmiştir, yani çarmıha gerilmiştir.

Her şey papazların kontrolünde olduğu için Allah insanın vücut yapısı ile de ilgilememektedir. Görüldüğü gibi insan Hristiyanlıkta da yaratılışa uygun olarak değerlendirilmemektedir. Brahmanizm, Budizm, Mecusilik gibi belli başlı inançlarda da insan aradığı değeri bulamamıştır. Brahma kutsal demekmiş. İnsanlar sınıflara ayrılmış. Bunlardan dört sınıf rağbette imiş diğerleri insan yererine bile konmazlarmış. İnsanın ruh ve bedeni ile ilgili bir bilgi ve yorumları yokmuş. Ölülerini de cumburlop Ganj nehrine atarlarmış Budizm de, bir felsefeci olan BUDA tanrı olarak kabul edilmiş, onun kurallarına sıkıca sarınılmış. Bu inancın esası doğumdan ölüme kadar çile çekmekmiş. İnsan çile çektiği kadar insanmış, çektiği çile miktarıca tanrısına ulaşmış. Mecusilik ise başka bir sistem. Başta ateş olmak üzere ineğe, timsaha Allah ne verdiyse ona taparlarmış. Bereket Hz. Adem'den bu yana gelen peygamberlere ve iman sistemlerine bir şekilde yabancı değilmişler. Bunlar da ölülerini, daha çok Akbabaların iştahlarına emanet ederlermiş. İnsan, en büyük değeri İslâmiyet'te kazanmış. Yüce Allah insanı kendi elleri ile yarattığını ve ona ruhundan üflediğini belirtiyor. Tüm yaratılanların en şereflişinin insan oluşu Allahın beyanıdır Allah tepeden tırnağına, ruh ve duygularıyla beraber üstün yarattığı insanı üstelik kendisine halife yani vekil kılmıştır. Allah insanın önce kendini tanımasını (Kendini bilen Allah'ı bilir) sora ZATINI tanımasını sağlamıştır. İnsana verdiği akıl, şuur ve ızanla kâinatın sırlarını öğrenme ve de yine insana kendisini çevresini içinde bulunduğu ortamı milletini, dünyayı tanımanın yollarını açmıştır. Ve ta baştan insana sosyal bir varlık olduğu, toplu yaşaması gerektiği hatırlatılmıştır. Kuranın bütün gayreti insanın insanca yaşamasını, bu yönde insana yardımcı olabilecekleri, insanın neler yapabileceği ve her şeyin ötesinde

Yaradan a nasıl kulluk edeceğini, öğretmesi, yine Yaradan a şükrünü ifa etmesini sağlamak olsa gerek. (Nisa, İsra, Bakara, Yunus, Sureleri) Az önce de yazmıştım, insan var olduğu günden beridir kendi yaratılışı ile ilgili araştırmalara başlamıştır. Hele son yıllarda insanın beden yapısı ile çalışmalar yoğunluk kazanmış epey mesafeler alınmış. Fakat alınan bu mesafeler mevcut olanı meydana çıkarma şeklindedir. Mesela genler ve DNA üzerindeki çalışmalar müthiştir. Ancak bu buluşlarda zaten mevcut olanı rotaya çıkarma şeklindedir. Henüz bir kromozom yapısı irdelenmeye başlanmış ki canlının bütün özellikleri o zerrenin üzerine yerleştirilmiştir. Bir parmak izi sistemi dâhil her şey oradadır. İki yüz elli milyon yıldır var olduğu sanılan insan ancak Yaradanın planladığı sırların binde birini keşfede bilmenin heyecanı içindedir

İnsan bizim dilimizde insan kelimesi ile ifade eldir. Her dilin insanı ifade eden kelimeleri başka olması normaldir. Arap dilinde İns, Enasi, Uvas, Nas kelimeleri ile ifade ediliyor. Kuranda da bu kelimeler kullanılıyor. Fakat Kur'anda çoğul ifade Nas kelimesinin daha çok kullanıldığı ifade ediliyor

Kur'andaki ifade "ey insanlar" şeklinde, yani çoğul olarak kullanılıyor. Bu da Kur'anın bir insana bir zümreye ya da bir topluluğa değil tüm insanlığa hitap ettiğinin göstergesiymiş. Tabi buradan da dünyadaki bütün insanların isteği takdirde İSLMIN nurundan faydalana bileceği sonucuna varılır.

Her canlının bir yaratılış özelliği olduğu ortadadır. Fakat insanın yaratılış özelliği bir daha başka. Bu özelliklerin en başta geleni dimdik ayakta yürüme özelliği olması. İnsan türünden başka iki ayak üzerinde yürüyen gelişmiş başka tür yok. Oysa görme, duyma, koklama kendilerine has olmak üzere her canlıda vardır. Bir de elimizin yapısı dikkat çekiyor, fakat baş-

parmağın özelliği bir daha başka. Bu parmağın yerleştirilişi plan ve programı çok başka. Parmakların aynı hızda ve boyda olduğunu düşün. O zaman ne avuç yapabiliriz ne kürek kazma tutup tona vida çevirebiliriz. Oysa basit gibi görülen bu sayılanlar şu andaki teknolojik gelişmelerin, mevcut medeniyetin anahtarıdır. Yine başparmak olmasa, daha kuranın iniş sırasına göre ikinci ayetindeki yazınız emrini yerine getiremezdik oysa okuma yazma insanı insan ya da adam yapan tek kaynaktır, anahtardır. Sırlarla dolu kâinat muammasını çözmenin tek yoludur. Tabi vücudumuzdaki özelliği olan tek organ baş parmağımız değil. Kalbimiz, akciğerimiz, konuşma, görme, duyma, yeme sindirme, boşaltma sistemlerimiz, salgı bezleri, hormon sistemlerimiz, hareket sistemimiz, nörolojik ve psikolojik hallerimizi yöneten sistemlerin ve daha niceleri beynimiz tarafından idare edilmektedir. Kadavralarda beynimizi ortadan kestiğimiz zaman sadece gri beyaz yan pelte, çoğu kerede lokantalarda oturup iştahla yediğimiz bir oluşum görürüz. Hâlbuki en basit bir fotoğraf makinesini açınca irili ufaklı onlarca parça görürüz. Oysa vücudumuzun tepeden tırnağa, sinir ve ruh Halimizi ta derinlemesine yöneten beynimizde alet türü hiçbir şeye rastlamıyoruz. İşte aramak isteyen Yüceler yücesi Allah'ı orada aramalı. Allah beynimizde, etimizde kemiğimizde iliğimizde, her zerremizde hücrelerimiz de ve illaki kalbimizde. Ve her an her yerde. İnsan, cin ve melek karşıtı bir varlık olarak bilinir. İnsanın torak ve sudan yaratıldığı beyan ediliyor. Toprak ve su ise oluşu, hayatı ve bereketi temsil diyor. Melek ve cinlerin ise kozmik bir yapıya sahip olduğu söylenir. Buradan melek ve cinlerin ışıktan yani kuran diliyle nurdan yaratıldığı sonucuna varılıyor. İşte cinler yaratıldığı kaynağa bakarak topraktan yaratılan insani hakir görüp secde etmemiştir. Oysa

ışığın bir adım ilerisi ısıdır, ateştir tahripkârdır yıkıp yok etmektir. İşte cinin görevi budur, yakıp yıkmak, kandırıp yok etmek. Üstelik Allah, amirlerini yerine getirilip getirilmediği ve samimiyetleri ve dirençlerini ölçmek için cinleri insanların başına tebelleş olma iznini vermiştir, bu izin ta kıyamete kadardır. (Bakara suresi) ani Her canlı gibi insanın da bir görme gücü vardır. Bakara suresine göre insanın görmesi değişiktir. Bu görüş yaratıcıdır ve erdiricidir, manalandırıcı, irtibat kurucudur. Araştıracıdır, bu sayede ilme ulaşıcı, Yaratana yönelicidir. İnsanın diğer canlılarda bulunmayan bir başka özelliği ise etrafıyla ünsiyet kurması olarak kabul edilir. Bu ünsiyeti insanın iç dünyası ve Yaradan ı ile kurduğu ünsiyet ve de bedeni ile dış dünya arasında kurduğu ünsiyet olarak değerlendiriliyor. Bu yönüyle insan tek varlık olarak gösterilmektedir.

Allah kendi ellerimle yaratıp, ruhumu üfledim dediği insanın, insan olması sebebi ile çok eksikliklerinin ve hatalarının olduğunu bildiriyor. İnsanın bu eksikliklerini ve hatalarını başlıklar halinde belirtmeye çalışayım. Allah indinde insan nankördür. İlk nankörlüğü işleyen ve Allahın lanetine uğrayan şeytan hırslı bir intikam duygusu ile ve öcünün gereği insanları nankörlüğe sevk etmeyi kendine şiar edinmiş. Kendini yoktan var edene, yaratana şükür edeceği yerde, ONA adeta hasım kesilmiştir (HAÇ; SECDE ZÜMER, ENAM sureleri) İnsanın çevresine ve Kendisine zarar vermeye, zulmetmeye yatkın olduğu bildiriliyor. Bu yüzden insanda, insanlara karşı nefret ve kin duyguları besleme huyunun doğuştan mevcut olduğu bildiriliyor. (BELED; KIYAMET; NİSA Sureleri)

İnsanın çok aceleci olduğu bildiriliyor. Olayların düşünülmeden değerlen dirildiği ve sonunda başının derde gireceğini düşünmediği buyruluyor. Kuranda Peygamber-

lere durmadan sabır tavsiye edildiği görülüyor, sabrın önemini belirtmek için, sabır imanının yarısıdır lafı boşuna söylenmemiştir, her halde.

(İsra, Eman Sureleri)

Allah insanı çabuk umusuzluğa düşen bir varlık olarak nitelemektedir. Ve bunu küfrün, sapıklığın, karanlığın, şerre yenik düşmenin ve nihayet Allaha güvensizliğin bir belirtisi olarak belirtmektedir. Bu ümitsizliğin ayrıca şerre de davetiye çıkardığı yazılanlar arasındadır. (41,15,17,36 sureleri)İnsanın zayıf yaratılışı olduğu, bu yüzden daima rahatı ve kolayı tercih ettiği bildiriliyor(NİSA suresi).Bunun ise insanın kutsiyetini azaltan, adeta iğrençleştiren bir yaratık haline dönüştürebileceği yazılıyor. İnsanın zevk, lezzet ve tatla değil, ciddiyet ve eziyetle tekâmül edebileceği bildiriliyor. İnsan bir anlamda tepelere tırmanan zahmet ve eziyetleri aşan bir varlık olarak tarif ediliyor. (BELED Suresi)

Kuran cimriliği tiksindirici bir huy olarak nitelemektedir. Cimriliği Allaha güvensizliğin ve nimetleri saklamanın bir sonucu olarak nitelemektedir. Yine, Allah cimrileri hayatı zorlaştırdıkları için, onları mutsuz kılacağını açıklıyor. (LEYL suresi) Kuran insanı hayal, zenginlik ve lüks peşinde koştuğunu, hal Bu ki insana çalışıp didindiğinden başka bir şeyin faydalı olamayacağını bildiriyor İnsan azabilen bir varlık olarak ya en aşağı inebilen, yâda en yükseğe tepeye çıkabilen bir kişilik olarak nitelendirmektedir. Bunun da insanın cahilliğinin, doymazlığının, hayalciliğinin, zalimliğinin, hak hukuk tanımaz, acımasız ve insafsızlığının bir sonucu olduğu yazılıp çizilmektedir.(ARAF; suresi) İnsan hem iyiliklerinin hem de kötülüklerinin bir göstergesi olarak isyan edebilen bir varlık olarak belirtilmiştir. İsyan hem oluş ve diriliş, hem ölüş ve tükeniş belirten esrarlı bir kavram olarak bilinmektedir. Adem ve iblis de isyan etmişler. Âdem'in isyanı varlık ve özgür-

lük yolunu açıp, yaratana sırlarına götürürken (2,20 sureleri), iblisin isyanı hüsrana, tükeniş ve karanlığın, azgınlığın yolunu açmıştır. Hz. Musa da isyan etmiştir, fakat Musa'nın isyanı haksızlığa zulme ve zalime karşıdır. Musa'nın en büyük mucizesi sayılan asa isyanının omurgası olarak kabul edilmiş ve isyanın sembolü sayılmıştır Musa'nın isyanı ışıık ve yüceliş, aydınlık adına iken, Firavunun isyanı zulüm ve çöküş adına olmuştur. Nemrut'a karşı isyan eden Hz. İbrahim Merhamet, kesin bilgi, ölümlülere teslim olmama gibi değerler adına olmuşken, Musa'ya isyan eden FIRAVUN karanlık adına çalışmıştır. Efendimizin isyanı da ahlaki çöküntüye adaletsizliğe hak adalet tanınamazlığa, putperestliğe karşı olmuştur. Bütün Nebiler, yaratıcı ruhlar, her şeyden önce hak ve adalet adına birer isyancı kabul edilmektedirler. Işık ve yücelik adına yapılan tüm isyanlar yaratıcı tarafından hoş karşılanır, denilmektedir. Karanlık adına isyan edenler ise lanete pislığe, rezilliğe ve azaba çarptırılmışlardır. Şöyle ya da böyle isyanın bir yaratıcı güç olduğu kabul edilmektedir. İnsanın hayalciliği, cahilliği aç gözlülüğü, hırs ve arzuları yüzünden aldanmaya ve aldatılmaya müsait bir varlık olduğu bildiriliyor. (FATİR; LOKMAN; HADİT sureleri)Allah ile aldatılan tek varlığın insan olduğu sonucuna varılmış. Efendimiz aldatışın ve aldatışın esas kaynağının cehalet ve dolaysı ile Allaha hakkıyla inanmamak olduğunu belirtiyor. Ayrıca Efendimiz aldatmanın biricik belirtisinin riya olduğunu da belirtiyor. İnsanoğlunun yediği ilk aldatış darbesini de şeytandan yediğini bildiriyor. Şeytanın aldatış ve aldanıştan başka hiçbir şey vaat etmediğine parmak basıyor. Zalimlerin biri birlerine vaatlerinin aldanış ve aldatıştan başka bir şey olamayacağı bildiriliyor. (ARAF; NİSA; İSRA; FATİR Sureleri) insanın temel özellikleri arasında, bir yandan aldanmaya maruz kalır-

ken, bir yandan da aldatıp kandırmaya, sömürmeye devam etmesidir, buyuruğu yor. Kitabımız, Kuran ve imanla aldatıcıları küçükten büyüğe doğru şöyle sıralamakta: Yıldızlı süslü laflarla aldatma (EMAN suresi), köyde. Beldelerde, şehirlerde egemenlik kurarak halkı sömürmek için aldatma.(MÜMİN suresi),dine sokulan uydurmalar, hurafelerle insanların aklını çeşerek aldatma. (ALİ İMRAN suresi), dinde olmayanlarla insanları kandırarak aldatma. (HADİT suresi), rezil ve sefil yaşayışla insanların merhamet duygularını sömürerek aldatma. HADİT Suresi) Ve bizzat Allahın adını, bu adın ifade ettiği manaları, emir ve yasakların mecrasını değiştirip kötüyü kullanılarak aldatma. (LOKMAN; FATİR; HADİT sureleri). Kitabımız Allahın adıyla aldatmayı aldatmaların en çirkefi ve insanoğlunun yüz karası olarak kabul etmektedir. (LUKMAN, FATİR, HADİT sureleri). Allah inananlar için son sığınak, insanlar O son sığınakla aldatılırsa kime ve nereye sığınacaklar. Bu aldatmayı ancak şirk ve küfür ehli, din maskeli hayâsız ve şerefsizler yapar herhalde. Buradan, mutlu huzurlu barışık bir dünya için din ticaretçilerine geçit verilmemesi gerektiği anlaşılır. Din ya da inanç istismarının ne zaman başladığı bilinmiyor, her halhalde ilk yaratılıştan beri var olsa gerek. Asırların veya dönemlerin inanç yöneticileri, bir şekilde toplumlarını, inançları dışına iterek, onları inançlarının kutsalları ile korkutarak sömürmüşlerdir. Yahudilerin dini kitapları olan Tevrat'ın YEREMYA bölümünde okumuştum. Orada yazılanlara göre, Yahudi Peygamberi Hz. Davut'un yüzlerce cariyesi onlarca karısı varmış. Buna rağmen çok ünlü bir komutan olan Hitti Uriya'nın karısına meyletmiş. Komutan bir savaşta iken Kral ve Peygamber olarak bilinen Davut, adamın karısını sarayına getirip onunla yatmış (Tevrat'ta aynen böyle yazıyor). Komutanını da

cephede öldürmüş. Karşı çıkıp buğz edenleri de cehenneme tıkarım diye de peyleyip susturmuş. Tevrat ta Allah ile aldatma hususunda onlarca olay anlatılır. Bu yönleri ile Yahudi inancının en önemli kitabı olan KABALA'yı okumak lazım Güney Amerika da Aztek, İnka, Maya gibi devirlerine göre çok gelişmiş uygarlıkların yaşadığı biliniyor. Bu milletleri inanç sistemleri de çok değişikmiş. Zaten her toplumda değişik inanç sistemleri oluşmuş. Mayaların bir dini ayinin de tam yirmi dört kişi yalvar yakar kendini boğazlatmış. Rahipler onları boğazladıkları takdirde cennete gidebilecekleri hususunda öyle ikna edip öyle şişirmişler ki seve seve boğazlanmayı kabul etmişler. Her emeğin bir karşılığı olduğu için, adamların çocuk – çolukları ile beraber malları mülkleri rahipler tarafından pay edilmiş, usul öyleymiş. Allah ya da inanç ile aldatmanın en beteri ota çağ Hristiyan dünyasında yapılmıştır. Tarih içinde oldukça uzunca bir zaman dilimi olan orta çağ, Hristiyan halkı için tan bir işkence yılları olmuştur. Hristiyan din adamları, halkın ruhuyla beraber bedenlerini ve kişiliklerine de el koymuşlar, terör estirmişler, inanılmaz bir dikta rejimi kumrular. İnsanlar sırf papazlara yaranamadıkları için meydanlarda diri diri yakılmıştır. Kâinatın, yaratanın, yaradılışın sırlarını araştıran âlimlere, bile acınmayıp en rezil işkencelerle öldürülmüşler, amma Hz İsa'nın yol ve yöntemini çoktan terk eden papazlar ya da din adamları bir türlü doymak bilmemişlerdir. Nihayet şöyle ya da böyle bir MARTİN LÜTER çıkıp, doymak bilmez din tüccarlarının iştahtlarının azda alsa kesilmesini sağlamış ve Hristiyan halk derin bir nefes almış olmalı Şimdi gelelim bizdeki din ile aldanış ve aldatanlara. Tabii ki bu tarihi ve çok geniş bir konudur. Biz bu aldatışın başlangıcına çok kısa olarak değineceğiz. Bilindiği üzere Peygam-

berimiz zamanın ve hatta a dört halife devrinde de mezhepler, tarikatlar, şeyhler şıhlar gibi yerden bitme kuruluşlar yoktu. Yalnız Allah kelamı Kuran ve Onun tebliğcisi Hz. Peygamberimiz vardı. Her şey daha Efendimizin vefatının daha ilk günü başladı. Daha ilk gün halifelik yanışına girildi. Her kabile bir halife adayı çıkardı, yani herkes daha Efendimizin bedeni ortada iken koltuk sevdasına düştü cenaze işleri ile uğraşmak Hz. Aliye kaldı. Hz. Ali Haşim oğullarının adayı idi Bu koltuk kavgasının vahametini çabuk fark etti ve adaylıktan çekildi. Aynı telkini Hz. Ömer'e yaparak Onun da adaylıktan çekilmesini sağladı. Ve ikisini gayreti ile Hz. Ebûbekir halife seçildi. Hz. Ebubekir zamanında Muaviye Şam Valisi oldu. Muaviye Ebû Sûfyân'ın oğluydu. Aynı zamanda Hz. Osman'ın da yakın akrabasıymış, zaten onun hatırına Şam valiliğine getirilmiş. Muaviye ile Peygamberimiz arasında yakın kan akrabalığı vardı. Peygamberlik Haşimi olan Efendimize kismet olunca, Hasetlikten ve Kıskaçlıktan Ebu Sufyan ve kabilesi deliye dönmüştü. Efendimize karşı düzenlenen kötülüklerin, savaşların, suikastların tümü Ebu süfyan'ın lanetleridir. Bu, din ve Peygamber düşmanı kişi, Mekke'nin fethi günü korku belasına ve yüz deve karşılığı Müslüman olmuş görünürdü. İşte Şam valisi Muaviye bu kişinin oğludur. Muaviye, son yüz yılın İslam âlimi olarak bilinen Prof. Dr. Muhammet Hamidullah'ın kitaplarından okuduğum ve dinlediğim konferanslarından öğrendiğime göre sahabe ve vahiy kâtibi değildir. Sadece Hudeybiye antlaşmasının yazılışında Hz. Aliye yardım etmiştir. Muaviye'yi baş tacı edenler İslam da Ebû Sufyan'ın yolunu tercih edenler olarak bilinmektedir, diyor Muhammet Hamidullah hocamız Muaviye yi ileri derecede zeki, hedefine varmak için her türlü yalan dolanı kendisine mübah olduğunu kabul

eden birisi olarak bilirler. Muaviye nin Peygamber soyuna olan bu kin ve nefretinin sülaleden, aileden ve babadan intikal ettiği biliniyor. Muaviye ilk fitne tohumunu, bilerek ve bilmeyerek Hz. Ayşe ile Hz. Ali'yi savaştırarak atıyor. Bereket iki değerli insan bu hilenin farkına erken varıp vakit geçirme- den sulh oluyorlar. İkinci olarak Muaviye resmen halife olan Hz. Ali'ye savaş aarak halifelik koltuğuna göz dikmiştir. Bunun İçin Hz. Ali ile Siffin savaşına girmişlerdir. Savaşanların tümü peygamber neslindendir ve sahabe sınıfındanlardır. Çoğu sahabe, efendimizin vefatından sonra sırf menfaat ve siyasi ikbal için saf değiştirmiştir, aynen şimdikiler gibi kurallar hiç değişmiyor. Kral öldü yaşasın yeni Kral misali. Aslında Muaviye'nin gayesi peygamber neslini bitirip İslamiyeti yozlaştırmaktır. Savaşın tamamen Hz. Ali'nin lehine döndüğü bir esnada Muaviye'nin askerleri mızraklarının ucuna Kuran yapraklarını bağlayarak Hz. Ali'nin ordusuna saldırırlar. BÜYÜK VE ULU ADAM HZ. ALİ Kurana kılıç kaldıracak kadar hain ve edepsiz olmadığı için savaşmayı bırakır. Ve böylece Muaviye İslam dininde kuranla aldatmayı başlatmış ve başarmış olur. Fakat HALİFENİN KİMİN OLACAĞI henüz belli değildir. Bir hakem heyeti kurulacak ve kimin halife olacağına hakem karar verecektir. Hakemler yaşını başını almış kişilerdir ve bu kişiler Efendimizin rahlesinden yetişmişlerdir. hedefe varmak için her melaneti mubaş gören Muaviye hakemleri çoktan satın almıştır. Hakemler çok alçakça ve İslam'ın yüzkarası olacak bir kararla Muaviye'yi Halife seçerler. İslam düşüncesini karabulutlara sarıp sarmalarlar. Hemen kararın açıklandığı anda dinimizde çatlaklar baş verir, kendilerine harici denen ve İslam dünyasını asırlarca kana bulaya bir katiller sürüsü t rer. Bunlar ve bunlar gibilerin onlarcası inanç, iman ve düşünce-

lerimizi zehirli örümcek ağları gibi sarar. Çok kısa geçiyorum. Halifeliği hileyle ele geçiren Muaviye'nin Peygamber ailesine olan kini bir türlü bitmez.  nce Hz. Ali'yi ardından da Hz. Hüseyin'i şehit ettirir. Yerine geçen ve ayyaşlığı ile bilinen oğlu Yezit babasından devraldığı kinle Hz. Hüseyin ve onlarca Peygamber evladını kıyamete kadar m minlerce nefterle anılacak ve lanet okunacak Kerbela savaşında katlettirir. Katliamı yapan ordunun komutanı ve askerlerinin hemen tümü Peygamberi tanıyan ve de seven kişiler. Amma nafile satın alınıp hayvanlaştırılmışlar. Her halde o katiller sürüsü Peygamber kanına ekmek doğramaktan büyük zevk almış olmalılar. Buradan, İslamiyet'te Allah ya da Kuranla ilk adatmayı hakem heyetinin de kararı ile de noterle tasdik edilmiş oluyor. Yani hedefe varmak için Kuran ve Allah yok hükmünde sayılıyor. Buradaki esas hedef Haşimi soyundan olan Hz. Muhammed'e inen nübüvveti paralayıp dejenere etmek olduğunu kitaplar yazıp durur. Nitekim de öyle olmuş, Muaviye ve onun çocukları, torunları ağlar boyu Mezopotamya havzasında yaşayan, hüküm süren putperest unsurların, putperest adetlerini hemen tümüyle İslam'a monte etmişler. Emeviler insanları uyutup bayılıp işe yaramaz bir hale getirmek için Allah'la aldatmayı tercih etmişler. ALLAH'IN şu veya bu ismini şu kadar çekersen cennete, servete rahata eş ve evlada Kavuşulur, zengin olunur, ikbal ve makama kavuşulur. Yine Allah adını çağrıştıran bir sözü zikrettiğin kadar servete, rahata kavuşulur gibi Allah adını istismar ederek ve Dünyalık peşine düşülmüş, insanlar uyu uyu yat uyu misali sersemletilmiş. şuna bakarsan günah buna bakarsan sevap, şunu dinlersen hayır bunu dinlerse şer, sağ adımla başlarsa iyi sol adımla başlarsan kötü başını ş ylemesine  rtene cennet, b ylemesine  r-

tersen cehennem ve bular gibi dinimizle asla bağdaşmayan safsa- talarla insanların aklını elip uyku- ya yatırmışlar. Ve her köşe baş zaviyeler, cinciler, dinden bihaber softalar, falcılar, muskacılar, cin ve şeytani örnek alıcılar onlardan medet umanlar, tekkeciiler, gaip- ten haber verdiğini sananlar ve daha nice hainler kitabımızı inan- cımızı ticaret matahı haline getiren alaklarla dolup taşmış. Bu ahlaksız ve iman düşmanları, Emeviler'in temellerini attığı bu hay sızlığı bin beş yüz yıldan beri dozunu arttırarak devam ettire gelmişler. Bu gidişatı en iyi sindi- riپ bağırlarına basanlar, İslam  l- kelerinin yöneticileri olmuş. Yu- karda bazılarının adlarını saydığım din ve ahlak tanımazlar, yönetici- lerin hazır askerleri, onların kan- dırdığı ahmaklar da yine yönetici- lerin oy potansiyeli olmuş ve yine yöneticiler servet, makam ve re- havet içinde yüzerken yönettikleri ülke süratle ahlaki  k nt yle be- raber idari çöküntülere de s r k- lenmiş. Bu usul hep devam etmiş, tüm ilam ülkelerinde devam et-mekte ve bu kafalara göre dinle aldatma ve talan temposunu artı- rarak devan edecektir.

Oysa kuranın ilk emri oku ikin- ci emri ise yaz olmuştur. Okuyup yazmak demek din demek ahlak demek medeniyet insan olmak demek. Allah'ın yarattığı sırları, harikaları, ayetleri mucizeleri göz- mek, aya, güneşe, yildızlara gök- lere yürüyüp, yaratanın yaratılanın sırrına kafa yormak demek. Bizim İslam  lkeleri yöneticileri Kuranın bu emirlerini daima göz ardı edip sufli ve karalık g r şl leri rehber edinmeyi tercih etmişlerdir. şu andaki hiçbir İslam  lkesi kendi otomobilini, televizyonunu cep telefonunu, helikopterini, uçağını ve gelişmiş bir harp silahını ya- pamamıştır. Onun için fazla söze pek gerek yok. Zaten yazı yeteri kadar değil, yeterinden çok fazla uzadı, hoş ve selametle kalın.

BİRİNCİ BÖLÜM SONU

GEÇİKEN TEŞEKKÜR

Bir Çetmili'den...

Cok muhterem vakıf yetkilileri, kurucular kurulu üyeleri ve yardımcıları ile vakfın ayakta kalmasını sağlayan değerli hemşerilerim...

Ben Çetmi'de doğdum, ilkokulu başarıyla bitirdim, öğretmenlerim sağ olsunlar "bu çocuk okusun" dediler. Okusun dediler, ama ayakta pabuç yok, sırtta elbise yok, defter yok, kitap yok, yokta yok...

Bütün bu yokluklar içinde çıktım yola, kolay olmadı ama başardım. Ortaokul ve liseyi eşin dostun desteği ile bitirebildim, sonra işin en zor tarafı gelip çattı. Herkes üniversiteye girebilmek için yüklüce paralar ödeyerek dershanelere giderken ben, bütün yoksulluğum ve yalnızlığımın girdim bu acımasız savaşa, güç bela satın alınmış ikinci hatta üçüncü el üniversite hazırlık kitapları yetiştirdim...

İlk sene giremedim. Üniversiteye giremedim ya, akıl veren çoktu artık. "Boş ver okuyup da ne yapacaksın, kurslara gitmeden okul kazanamazsın zaten, hem kazansan da nerede hangi ilde olacak, nerede kalacaksın, ne yiyecek, ailenin durumu belli, arkadan destek gelmezse yarı yolda okulu bırakmak zorunda kalırsın bu sefer daha çok ağrına gider, en iyisi gir bir pastacının yanına, ya da sıvıcının bir meslek öğren..."

Bütün konuşulanlar doğrudu ve bütün konuşanlar haklıydı ama ben

okumak istiyordum, bir makam mevkisi sahip olmak, yaşıtıma akranlarıma böbürlenmek için değil, sıvıcılığı pastacılığı hakir gördüğüm için değil, sadece okumak, ekmeğimi oradan kazanmak ve geride kalan kardeşlerimle ailemle mutluluğumu paylaşmak istiyordum...

Bu umut ve gayretle tekrar sarıldım kitaplara, artık eski acemiliğim yoktu, sınav giriş harcıma kaldırıp koymuştum bir köşeye, açlığımdan ölecek olsam da ona dokunmak yoktu, günü gelince sınav giriş kaydını yaptırıp, sınav günü sınava girip ne edip edip sınavı kazanmaktı amacım...

Sınavı kazanırsam iş kolaydı benim için. Çetmililer Vakfı vardı ve üniversiteye giden her Çetmili'ye burs veriyordu. Belki yeterli olmayacaktı bu para, Ama, en sevindirici ve en güven verici tarafı, her ay nakit olarak hesabıma yatacak bir param olacaktı...

Neticede sınava girdim ve kazandım, gidip Çetmililer vakfına dilekçemi verdim ve bir müddet sonra hesabıma para yatmaya başladı. Babam sağ olsaydı dahi her ay bu şekilde düzenli para gönderemezdi. Ama, Çetmililer vakfı dört sene boyunca hiç aksatmadan, her ay hesabıma para yatırdı ve ben o parayı, bazen ev kirası, bazen kış günlerinde odun kömür parası olarak kullandım...

Kış günlerinin dondurucu soğuğunda, hesabıma yatan o sıcak para, bana güç verdi, yalnız olmadığımı hissettirdi... Hesabıma gelen parayı alıp sulu bir yemek yemek için lokantaya gitti-

...genç yaşta hayat kavgasına katılıp, yokluk ve yoksullukla savaşıp kalabalıklar arasında kaybolup gitmekten kurtulmamıza vesile oldular. O, görünmez hayır sever kahramanlar. Bunun böyle olduğunu vakıftan burs alsın almasın, hiç kimse inkar edemez...

ğimde göğsümü gere gere söyledim garsona, "pilav üzeri az kuru fasulye" diye... Ve karnım doyup aklım başıma geldiğinde, "acaba benim bu aldığım para vakıf kasasına kim yada kimler tarafından bağışlandı" diye düşündüm,

İki kişiyle paylaştığım sıvaları dökülmüş bekar odasında çayımı yudumlarken de hep aynı şeyler geçer aklımdan. Her seferinde Allah'a dua ederim, "Allah'ım sen onlardan razı ol, onlara daha çok ver, daha çok ver ki daha çok yardım edebilsinler diye..."

Şimdilerde devlet memuru olarak çalışmaktayım ve yine her ay maaşımı aldığım gün, biten gaz tüpümü değiştirdiğim gün, henüz iki yaşına giren çocuğuma yeni bir giysi aldığım gün... Hep Çetmililer vakfını, vakfın arkasındaki o görünmez hayır sever kahramanları hatırlarım, dualarımın arsında onların isimlerini katarım, Memiş Uslan, Mehmet Ünal, Baki Uslan, Abdurahman Önder, Baki Solmaz, Ahmet Güçlü, Mehmet Özel, Mustafa Akkaoca, Rahmetli Yeşil Hacı Ahmet, Çetmililer dergisinin çıkmasında büyük katkı sağlayan Kerim abi, Çetmililer Günü'nde Çetmi'den, Bolay'dan, Balcılar'dan, Taşkent'ten ihalelere katılarak vakfa destek veren, vakfa düzenli aidat ödeyen kurucular kurulu üyelerine ve vakfa emeği geçen, herkes bir bir aklıma gelir, onlara binlerce kez teşekkür eder, binlerce kez "Allah'ım sen onlardan razı ol" diye dua ederim. Zaten onlarda Allah'ın rızasını kazanmak için ve kendi çocukluk günlerini hatırlayarak, geçmişte çektikleri sıkıntıları yoksullukları hatırlayarak yapıyorlar yardımlarını... Çetmili çocukların önünü açmak, kazma kürek ameliğinden kurtarmak için...

Bu vesileyle yüzlerce Çetmili gencin hayat çizgisini değiştirdiler, elbette her insan için Allahın dilediğinden başka hiçbir şey olmaz biliyorum. Ama, onlar bizlere verdikleri desteklerle, bozkırda kendiliğinden yeşeren bir fidanın dibine su döker gibi can suyu verdiler, o sular sayesinde yeşerdik, dallandık budaklandık ve meyve vermeye başlayacağız inşallah...

Dolaysıyla genç yaşta hayat kavgasına katılıp, yokluk ve yoksullukla savaşıp kalabalıklar arasında kaybolup gitmekten kurtulmamıza vesile oldular. O, görünmez hayır sever kahramanlar. Bunun böyle olduğunu vakıftan burs alsın almasın, hiç kimse inkar edemez...

Zaman zaman duyarım, "vakıftan burs alan gençler geri ödeme yapmıyor, vakfa destek olmuyor" diye. Bunu çoğu zaman bende kendime sormuşumdur ve eminim vakıftan burs alan ve şu an benim gibi hayata atılan her Çetmili kardeşim de benim gibi kendi kendisiyle nefis muhasebesi içindedir. Yine eminim ki, sizlerin yetiştirdiği bu genç fidanlar bir gün meyvesini vermeye başlayacak ve vakfın daha kapsamlı faaliyet göstermesine vesile olacaklardır...

Uzun vadede bu hayır yarışındaki bayrağı sizlerden devraldıklarında, bütün varlıkları ile kendilerini bu yarışın içinde bulacaklardır...

Ben çok geçte olsa sizlere teşekkürümü bildirmek, yapılan bu desteklerinizi hiçbir zaman unutmadığımı, muhtemelen diğer arkadaşlarımda da unutmamış olduklarını ümit ederek yazdım...

Bütün samimiyetimle ve dışarıdan gazel okumanın kolay olduğunu da bilerek bir isteğim ve dileğim olacak sizlerden...

Vakfımızın bu başarılı çalışmasına, köyümüzde ortaokulu bitiren başarılı gençlerimizin lise döneminde de vakfımızın gençlerimizin yanında olması ve onların Konya'da veya başka illerde önlere açmaları...

Çünkü derenin en suyu çok olan ve en azgın yeri bu ortaokul ve üniversite arasındaki lise dönemidir. Çoğu yetenekli ve pırl pırl gencimiz bu arada bir köprü olmadığı için kendi imkanları ile dereyi geçmeye çalışıyor ve çoğu başaramadan azgın suların arasında kaybolup gidiyor...

Eğer vakıf olarak, ortaokul ve üniversite arasındaki bu boşluğa da bir köprü kurarsak sanırım üniversite eğitimi olarak hayatını kazanan daha çok gencimiz olacaktır...

Yukarıda da yazdığım gibi, ben kendim o arada çok sıkıntı çektiğim için bu konuya parmak basmak istedim...

Birde vakfımıza Çetmi'de yaşayan hemşerilerimizin fazla ilgi duymadıkları söylentileri duydum, bu konuda da dileğim, vakfımızın isminden yola çıkarak eğitim konusunda bursla, kültür konusunda dergiyle yaptığı etkinlikleri yardımlaşma ve kalkınma konusunda da gösterirse sanırım o ilgi kendiliğinden oluşacaktır..

Ben tekrar vakfımızın yönetim kuruluna, kurucular kuruluna ve vakfımızın kuruluşundan bu güne kadar geliş yolculuğunda yardım ve destek veren herkese binlerce kez teşekkür ederim, hepsinden, ama hepinizden binlerce kez Allah razı oldun diyorum... Selam ve saygılarımla... Adımı yazmadan ve kim olduğum bilinmeden bir Çetmili evladınız olarak veda etmek istiyorum sizlere.

Hepiniz Allah'a emanet olun, hepinize tekrar tekrar teşekkür ederim vesselam...

ÜlÜ

Şeref ÇİLEK

seref_cilek@yahoo.com

Demek ki ülü,
çocuklarımızın
akrabalarını
tanımalarını
sağlıyor.
Aramızdaki
kırgınlıkları
gideriyor,
küslükleri bitiriyor,
barıştırıyor.

Sevgili Dostlar; "ÜlÜ Dağıtmak"; Çetmi'de iki dinî bayramımız olan Ramazan ve Kurban Bayramlarından bir önceki (arefe) gün yaşatılan gelenektir. Arefe günü ikinci namazından sonra topluca mezarlık ziyareti yapılır. Ziyaretten sonra, akraba ve komşu aileler arasında yapılan yiyecek değişimine ülü denir. Bu değişimde küçükler büyüklerine bir yiyecek gönderir, büyükler de o yiyeceği alır, yerine başka bir yiyeceği getirene verir. Götür getir işlerini (ülü dağıtımını) ailenin küçük çocukları yapar. Ailenin bu işi yapabilecek yaşta çocukları yoksa ana-babadan biri yapar.

ÜlÜ dağıtmanın ne olduğunu her Çetmili bilir. Benim bahsetmek istediğim ülü dağıtmanın ne olduğundan, nasıl yapıldığından daha çok neler öğrettiği, ne mesajlar verdiğidir. Bu sene (2013) 8 Ağustos Ramazan Bayramı, 15 Ekim'de Kurban Bayramı. Ramazan Bayramı arefesinde Çetmi'de bulundum. Çocukluğumdaki ülü dağıtma canlılığını göremediğim için bu yazıyı yazmaya karar verdim.

Çocuk ülü götürdüğü akrabaları hakkında birçok bilgiyi uygulamalı

olarak öğrenme fırsatı yakalar. Başta dede ve ebelerine gittiği için, onların en saygı değer kişiler ve akrabalar arasında bir ayrıcalıklı olduğunu anlar. Kimler annesinin akrabaları, kimler babasının akrabaları öğrenir. Halalarının ve amcalarının babasının büyüğü mü küçüğü mü olduğunu, teyzelerinin ve dayılarının annesinin büyüğü mü küçüğü mü olduğunu öğrenir. Çünkü anneden büyük dayı ve teyze ile babadan büyük hala ve emmiye "ülü" götürülür. Anneden küçük dayı ve teyze ile babadan küçük emmi ve halanın çocukları da kendilerine ülü gelir. Ülü dağıtan çocuklar bayramlık elbiselerini bir gün önceden giymiş olduklarından bu işi zevkle neşe içinde yaparlar. Sevinç içindeki çocuklar ellerinde ülü ile vardıkları akrabalarının kendilerini karşılama ve uğurlama esnasındaki söz ve davranışlarından çok mesajlar alırlar. Çocuğun kişiliğinin şekillenmesinde, kendisine güven duymasında, akrabalarına karşı sevgi, saygı ve muhabbet duygusunda bu mesajların önemi çok büyüktür. Gördüğü ya da göremediği ilgi ve iltifatı dönüştürerek annesine anlattığı için "Çocukta al haberi" gereği, büyükler de bundan etkilenir. İlişkiler doğal olarak değişikliğe uğrar.

İnsanız; zaman zaman akrabalar arasında birbirine kınlmalar, küsmeler olur. İki akraba arasında bir alınganlık

yaşandı, küslük olup olmadığı tam anlaşılmadıysa ülü zamanı kendini belli eder. Küsmüş aile ülü göndermemiştir. Beklediği yerden ülü gelmeyen aile de bunun nedenini düşünür. "Şu olaydan dolayı, şurada söylediğim sözden alınmıştır" diye bir kanaate varır. Küslüklerin sonlandırılmasında, barışmanın gerçekleşmesinde ülü önemli rol oynar. Küslüğün üzerinden zaman geçmiş, akrabalar arasında bir yumuşama başlamış, barışmaya meyil oluşmuşsa; küçük olan aile ülü gönderir. Büyük aile bu mesajı almıştır. Mesaja cevap verir. Ülü getiren çocuğa olan şefkatinde dolayı isteksiz de olsa ülüyü kabul eder. Böylece iki aile arasında bir şekilde buzlar erimeye başlamış olur.

Çetmililer çoğaldık, Çetmi'de yaşayanlardan daha çok Çetmi dışında yaşayanlar var. Dünya telâşesi, geçim derdi derken yıllar yılı görüşemediğimiz akrabalarımız var. Çocuklarımız en yakın akrabalarını bile tanımıyor. Sadece varlığını biliyor. Birbirimize bir lokma yiyeceğimiz nasip olmadan uzun yıllar geçiyor. İşte burada yine ülü devreye giriyor. Birbirimize ikramda bulunmuş oluyoruz. Bayram için Çetmi'ye gelen akrabalar ülü dağıtan çocukları sayesinde bayramdan bir gün önce hangi akrabalarının geldiğinden haberdar oluyor. Kimlere bayram ziyaretine gidileceğinin, kimlerin bayram ziyaretine geleceğinin habercisi ülü oluyor.

Demek ki ülü, çocuklarımızın akrabalarını tanımalarını sağlıyor. Aramızdaki kırılganlıkları gideriyor, küslükleri bitiriyor, barıştırıyor. Hediyeleşme ve ikramda bulunmamızı artırıyor. Katık karıştırmış oluyoruz. Birbirimizden haber almamızı sağlıyor.

Sevgili Dostlar; ne dersiniz? "Çetmililer Günü" arefesinde de ülü dağıtsak olmaz mı?

ÇETMİ'DEN HABERLER

YAŞLI, DÜŞKÜN VE HASTA OLANLAR

Ümmü AKCAN

Ayşe YAZICI

VEFAT EDENLER

Fadime DERE

(01.07.1960 – 21.05.2013)

Navruz VAROL

(06.03.1932 – 21.06.2013)

Musa BAKDEMİR

(10.06.1982 – 29.06.2013)

Ali İhsan KILIŞLI

(08.02.1954 – 19.07.2013)

Fatma UYSAL

(13.04.1930 – 20.07.2013)

Mustafa BİRCAN (İsmail Oğlu)

(25.06.1958 – 23.07.2013)

Fatma CENGİZ (Ahmet Eşi)

(15.03.1937 – 27.08.2013)

Ayşe AYVAT (Selver Ayşe)

01.09.2013)

Haceli UÇAR (Bursa'da)

EVLENENLER - NİŞANLANANLAR

Mahmut CENGİZ'in kızı Betül CENGİZ

Abdullah KORKMAZ'ın oğlu

Sami KORKMAZ ile evlendi.

01.08.2013

Mustafa ÇANKAYA'nın kızı Emine ÇANKAYA,

Mehmet ÇAMURCU'nun oğlu Ali ÇAMURCU ile evlendi.

07.08.2013

Mustafa ÇANKAYA'nın kızı Fadime ÇANKAYA,

Ali BOZDOĞAN'nın oğlu Adem BOZDOĞAN ile evlendi.

14.08.2013

*Hasta olan hemşerilerimize acil şifalar,
vefat edenlerimize rahmet ve mağfiret dileriz.*

SELAMIN HAKKI VAR

M. Mustafa UZUN

Selamun Aleykum Pasaportu kitabından

Selam, Allah'ın 99 güzel isminden biridir. Her türlü tehlikelerden kullarını selâmete çıkaran; Cennetteki bahtiyar kullarına selâm eden manasındadır.

Selamı vermek sünnet, almak farzdır. "Selam"dan hesaba çekileceğiz. Ayette "Size selâm verildiğinde, siz de ondan daha güzeliyle selâm verin veya aynısı ile karşılık verin. Şüphesiz

Sevgi için selam...

Peygamber Efendimiz (s.a.v.) yine bir Hadis'i Şerif'inde; "İmân etmedikçe Cennet'e giremezsiniz. Birbirinizi sevmedikçe tam imana kavuşamazsınız. Birbirinizi sevmeniz için size bir şey göstereyim mi? Onu yaparsanız, seversiniz; aranızda selâmı çok yayınız..." diyor.

Başka bir hadis'i şerifte ise; "Ey insanlar!... Selamı yayın; yoksulları doyurun, herkes derin uykusunda uyurken namaz kılın. Eğer bunları yaparsanız selâmetle Cennete girersiniz" diyor âlemlerin efendisi.

Bu nedenle "selam"ı yaymak boy-numuzun borcu. Bu nedenle "Selamun Aleykum" büyük bir parola. Asırlardır değişmeyen, asırlardır yanı başımızda, asırlardır tertemiz.

Birileri, Ümmetin kalbine bir hançer gibi saplanan "milliyetçi", "ırkçı", "faşist", "kafatasçı" ve "kavmiyetçi" düşüncelerle cirit atıyor zihin dünyamızda. Yüzyıllardır kanlı bıçaklı olan milletler Batı'da "bir"leşirken bizim ayrılmamızı tetikliyorlar habire... Ulus devlet aptallıkları ile ağızlara birer parmak bal çalıyorlar, kışkırtıyorlar, parçalıyorlar, oyuna getiriyorlar ve nefret tohumlarını ekiyorlar sağa sola.

Biz henüz Ankara'nın, Şam'ın, Bağdat'ın, Kahire'nin ayrı başkentler olmasını hazmedemezken birileri Amed'in, Kerkük'ün, Nahcivan'ın, Belucistan'ın ayrı haritalara sahip olmasına tahammül etmemizi istiyor.

Bütün haritalar alt üst ediliyor.

Bizim topraklara ihanet, bizim topraklara ayrılık, bizim topraklara aşksızlık ve şüphe tohumları ekiliyor her mevsim.

Oysa sınır sadece "kapı"larda...

Tek çözüm "Selamun Aleykum" Pasaportu...

ki Allah her şeyin hesabını sorucudur." diyor Allah. Nisa sûresi, âyet: 86.

Müslüman'ın Müslüman üzerindeki hakkıdır "selâm." Hadis'i Şeriflere göre Müslüman'ın Müslüman üzerinde beş hakkı vardır. Selâmına cevap vermek, hastasını yoklamak, cenâzesinde bulunmak, davetine gitmek ve aksırıp; "Elhamdülillah" deyince; "Yerhamükellah" diyerek cevap vermektir. Yani, Patani'nin, Moro'nun, Şam'ın, Kudüs'ün, Çeçenya'nın "selam hakkı" var üstümüzde, bilesin dostum.

SEKEREK BÜYÜDÜK BİZ BU DAĞLARDA

Mükremin KIZILCA

mukremin.k55@gmail.com

Çocukluğu doya doya yaşarken
Sekerek büyüdük biz bu dağlarda.
Tıs geveni, yaylalarda koşarken
Yakarak büyüdük biz bu dağlarda.

Sığırları salıverip özlere
Çam isinden sürme çekip gözlere
Hayvanların sikkesini düzlere
Çakarak büyüdük biz bu dağlarda.

Çıkarırdık azıkları çıkından
Salmalarda baldıranı kökünden
Çiğdemleri özeneğin akından
Sökerek büyüdük biz bu dağlarda.

Çavar iken sabahtan gün kaşlara
El değmez çıkardık yassı taşlara
Çiğdemlerden taç yapıp da başlara
Takarak büyüdük biz bu dağlarda.

Bebekken öğrendik kandağı, yarı
Kırmadık kalpleri ve zülfüyanı
İledin dalından alıp da kar'ı
Sıkarak büyüdük biz bu dağlarda.

Seğirtirdik kepirlerde yel gibi
Tutmazdık dostları yaban el gibi
Bir yağmur sonrası akan sel gibi
Akarak büyüdük biz bu dağlarda.

Olmayız düşene asla gülücü
Saksağanlar mesken tutar alıcı
Düştüğü yuvaya kızıl bülücü
Sokarak büyüdük biz bu dağlarda.

Ütmek için tutam tutam başağı
Sonra toplar evladı ve uşağı
Her varışta ufuklardan aşağı
Bakarak büyüdük biz bu dağlarda.

Yazda kışta basa basa yaşlara
Veda ettik eski yoğun kışlara
Adım adım o en yüksek taşlara
Çıkararak büyüdük biz bu dağlarda.

Aştık Torosların nice belini
Karşıladık Aldere'nin selini
Eğişmeçle keçilerin kılını
Bükerek büyüdük biz bu dağlarda

HANS'IN RASÛLULLAH'A SELÂMI

M. Mustafa UZUN

Selamun Aleykum Pasaportu kitabından

Burada bir hatıramı size anlatmadan geçemeyeceğim. Çünkü beni çok duygulandırıyor bu hatıra. Gerçek bir olay... Sizi de sanıyorum memnun edecek, duyduğunuz zaman siz de duygulanacaksınız. Bana Almanya'da çalışan bir işçi kardeşim anlatmıştı, kendisinin başından geçen bir olayı, salât-ü selâm ile ilgili bir olayı:

Bu işçi kardeşimiz Almanya'da bir fabrikada çalışıyor ve çok çalışkan bir kimse... Mesleğinde ilerlemiş, fabrikasının müdürü Hans kendisini seviyor. (Müslüman işçiler kendilerine yakın hissettiklerinden Hans'a Haso diye bir lakap da takmışlar) Para da kazanmış. Para kazanınca bu işçi kardeşimiz, "Benim hacca gitmem lâzım !" diye düşünüyor. Hac zamanını tespit ediyor. "Şu aylarda hacca gideceğim!" diye patronu olan Hans'a çıkıyor:

"-Ben şu aylarda, bir ay izin almak istiyorum!" diyor.

"-Olmaz !" diyor Hans. "O günlerde çok sıkışık durumdayız. Fabrikamızda mutlaka senin bulunman lâzım. Sen de çok önemli bir elemansın. Sana o aylarda müsaade edemem, başka zaman müsaade edeyim, kışın git."

Diyor ki:

"-Hayır! Kışın gidemem izne, bu ayda gitmek zorundayım."

"-O zaman, sana müsaade etmem!" diyor.

"-Müsaade etmezsen, işten ayrılıp gitmek zorundayım."

"-Ayrılırsan işinden olursun, tazminatından olursun, mahrum kalırsın..."

"-Mahrum kalsam da gitmek zorundayım."

"-Peki, bu kadar ısrar etmenin sebebi ne ?" diyor.

Karşısındaki Hans olduğu için, Alman olduğu için, gayr-i müslim olduğu için söylemek istemiyor bu arkadaş. Fakat Hans ısrar edince diyor ki:

"-Benim dinî görevim var, ben Müslümanım. Müslüman olduğum için bu aylarda belli bir zamandadır hac. Hacca gitmem lâzım! Onun için izin istiyorum."

"-Olur. Mâdem öyle, o halde dinî bir görev olduğundan sana izin veriyim. Artık fabrikanın işlerini de ayarlayın, başka birisini çalıştırınız. Sen git!" diyor.

Bizim işçi kardeşimiz hazırlıkları yapmış, kendisinin bana anlattığına göre. Ve vedalaşmak üzere müdürü Hans'ın yanına girmiş, demiş ki:

"-Ben o söylediğim seyahate çıkıyorum, Allah'a ısmarladık!.."

"-Peki, güle güle. Peygamberin Muhammed'e benden selâm söyle!" demiş.

Hans gayrı Müslim bir Alman olduğu için "Peygamberin Muhammed'e benden selâm söyle!" deyince afallamış.

Tabii haccı yapmış. Medine-i Münevvere'ye geldiği zaman, Efendimiz'in Türbe-i Saadetini ziyaret ederken, hatırına gelmiş patronu

Peygamber Efendimiz'e salât ü selâm gönderdiği için, Peygamber Efendimiz de manevî bakımdan onun selâmını alıp "Sana da selâm olsun" diye selâmına mukabele ettiğinden, Hans; Hasan oluyor...

Hans ve selâmi... Gözü kapalı, Peygamber Efendimiz'in türbesinin parmaklıkları karşısında hürmetkâr bir şekilde dururken, içinden demiş ki:

"-Yâ Rasûlallah! Ben Almanya'dan gelirken müdürüm Hans selâm söyledi. Gayrimüslimdir ama, selâm bir emanettir, bu emaneti tebliğ etmem lâzım diye düşünüyorum. Bilmiyorum hata mı ediyorum, edebe aykırı mı, doğru mu, yanlış mı... "Yâ Rasûlallah Hans'ın sana selâmi var! " deyivermiş.

[Tabii hac ziyaretini tamamlayıp akrabalarıyla görüşmek için -Almanya'ya gitmeden- Türkiye'ye geldiği zaman, Almanya'dan bir telefon geliyor, "Hans Müslüman oldu, adını Hasan olarak değiştirdi!" diyorlar. Almanya'ya gidince aynı fabrikada beraber çalıştıkları işçi arkadaşlarına Hans'ın Müslüman olma sebebini sorduğunda bilmiyoruz kendisine sor diyorlar. Hans'ın yanına varıp nasıl Müslüman olduğunu sorunca; Hans rüyasında Peygamber Efendimizi gördüğünü, kendisine: "-Selâmın geldi sen niye gelmedin." bu yurduğunu, böylece hidayete eriştiğini söylemiş.]

Anlatan işçi kardeşimiz bu olayı o kadar duygulu olarak anlatmıştı. Ben düşünüyorum, Hans niçin o anda Müslüman oldu?.. Kendi kendime şöyle karar veriyorum ki: Peygamber Efendimiz'e salât ü selâm gönderdiği için, Peygamber Efendimiz de manevî bakımdan onun selâmını alıp "Sana da selâm olsun" diye selâmına mukabele ettiğinden, Hans; Hasan oluyor, selâmete eriyor, İslâm'a giriyor, böylece ebedî saadetin yolu kendisine açılmış oluyor.

Prof.Dr. M.Es'ad Coşan
Cuma Sohbetleri - (1993 - İstanbul)

ŞİVEMİZE ÖZGÜ SÖZLERDEN...

Ömer DARCAN

En iyi uyku, eyner sonu gölgede gelir.

Patoza sap verirken şaşan kişi eline tırmığı alır.

Hiç sevmediğim şey, Yük yükledilirken yükün dengini dayaması.

Özellikle yaşa, İpi sıkacagız diye boynunun üstünden çekerler, Saman tozu boynundan içeri girer.

HAVAR SULAMAYA GİDERSEN HARMAN ZAMANI

SİPARİŞ: 40 HAŞA, BİR ÇİF LASTİK BABIÇ, BİR KİLO ÇAY AL

BİRAZ TOMATA SÖK, BİRAZ DA BAKLA TOPLA. İKİ DE ÜZÜM GOPAR. ÇİBİĞA DA BİR SU DÖK. GEÇ KALMA SAKIN, HARARLARI GATIRA DAKA GEL

Asarcık'a geliyon, bakıyon herkez yüzüyor. Canlar gidiyor. Karar veremiyon. Bir kere atınsam. Ama, ya biri görür de deyverirse, "OĞLUN ASARCIKTA ÇİMERDİ"... Zaten geç kalma, dedi. En iyisi boşla, yola devam.

YAYLAYA GELİYON UZAKTAN BİRİ SES: "SİĞİRLAR GÖRÜNÜMÜ?"

"TANANNIN SİKKESİN BİR DEĞİŞTİRİVER."

Eve geliyon, "GUZUM, TORBALARI ENDİRDE, HAYVANIN SEMERİN ÇIKARMADAN FIÇILARI ALDA Bİ DOLDUR GEL. MUGARA HELKEYİ DAKTIM DOLMUŞTUR HEMEN GELİRSİN.

NEYSE EVE TEKRAR GİRERSİN, VAKİT ÖĞLE OLMUŞ. BİR GAT YEMEK HAZIRLANMIŞ. OTURUP ÜÇ BEŞ KAŞIK ALİYON.

BİR SES GELİYOR, HEMEN CEVAP: "NE OLDU BİZİM KIZ"

"O İNEK MEHLİLLERİNİ GORUMA GÖTÜRÜP GEDERMİŞ BURUNU AŞTI"

"İH, TÖH, GALK GUZUM GELDİĞİNDE YERSİN. KEREMEYLE YÖRÜ, KÖYE ENMEDEN YETİŞ. ÇOCUKLARI GÖRÜRÜSEN BAĞIRDA MALLARI GEÇ GETİRSİNLER BÖGÜN SAGILMAYACAK.

www.cetmim.com'dan alınmıştır.

ANCAK MÜ'MİNLER KARDEŞTİR

Mükrem'in KIZILCA

“Mü'minler ancak kardeşlerdir. Öyleyse kardeşlerinizin arasını düzeltin. Allah'a karşı gelmekten sakının ki size merhamet edilsin.” (Hucurat 10)

Bu ayet-i kerimede bir incelik vardır: “Mü'minler ancak kardeşlerdir” diyerek başlayan ayetin başlangıcını genel olarak tüm mealler böyle vermektedir. Hâlbuki birde şu şekilde düşünmemiz gerekiyor: “Ancak Müslümanlar Kardeşdir” evet, ayete böyle mana verdiğimizde gerçeklere daha iyi yaklaşmış oluyoruz, zira biz Müslümanlar görüyoruz ve yaşayarak anlıyoruz ki Müslümanların Müslümanlardan başka dostu yoktur, haliyle kardeşi de yoktur.

Bu hakikati Mısır ve Suriye örneklerinde bütün açıklığıyla gördük; dünyanın diğer bir muz cumhuriyetinde darbe yapıldığında galeyana gelen ülkeler İslam ülkesinde aynı şey yapınca suspus oldular ve Müslüman kıyımını gülererek seyrettiler. Hatta daha da ötesi

Müslümanların bile birbirinin kardeşi olmak gibi ilahi bir tespiti yakalayamadıkları ortaya çıkmış oldu.

Dünya Müslümanları, Müslümanların evrensel kuruluşları, İslam konferansı ve İslami birlik adına ne varsa hiçbirinin beş para etmediği, Müslümanların zor zamanlarında işe yaramadığı anlaşıldı. Hâlbuki iki cihan güneşi Medine'ye teşriflerinde Ensar ve muhacirini ne mükemmel birer kardeş ilan etmişti ve ayetlere konu olan bir kardeşlik tesis edilmişti:

“Onlardan (muhacirlerden) önce o yurda (Medine'ye) yerleşmiş ve imanı da gönüllerine yerleştirmiş olanlar, hicret edenleri severler. Onlara verilenlerden dolayı içlerinde bir rahatsızlık duymazlar. Kendileri son derece ihtiyaç içinde bulunsalar bile onları kendilerine tercih ederler.

“Eğer inananlardan iki grup birbirleriyle savaşılırsa aralarını düzeltin. Eğer biri ötekine karşı haddi aşarsa, Allah'ın buyruğuna dönünceye kadar haddi aşan tarafa karşı savaşın. Eğer (Allah'ın emrine) dönerse, artık aralarını adaletle düzeltin ve (onlara) adaletli davranın. Çünkü Allah, adaletli davrananları sever.”

Kim nefsinin cimriliğinden, hırsından korunursa, işte onlar kurtuluşa erenlerin ta kendileridir.” (Haşr 9)

Kur'anı kerim karşı karşıya gelen iki Müslüman topluluğun arasını bulmak, savaşları, zayıatları önlemek, zulmün önüne geçmek için Müslümanların söz sahiplerine ve emir mercilerine çok önemli bir vazife yüklemiştir, işte o vazife:

“Eğer inananlardan iki grup birbirleriyle savaşarlarsa aralarını düzeltin. Eğer biri ötekine karşı haddi aşarsa, Allah'ın buyruğuna dönünceye kadar haddi aşan tarafa karşı savaşın. Eğer (Allah'ın emrine) dönerse, artık aralarını adaletle düzeltin ve (onlara) adaletli davranın. Çünkü Allah, adaletli davrananları sever.”

(Hucurat 9)

Şimdi ey Müslümanlar! Bir bu ayete bakın bir de kendi konumumuza bakalım, biz neredeyiz? Neredesin ey İslam birliği? Neredesin ey İslam konferansı? Neredesin ey hac emiri olan Suudi Arabistan? Neredesiniz ey dünya Müslümanları? Sokakta birlerce mazlum Müslüman ölürlen zalim firavunlara ABD ve AB'nin dur demesini mi bekliyorsunuz?

Mısır'ın İsmailiye kentinde mütevazi bir evde 1928 yılında yedi kişilik neferden ilk defa kurulmuş olan İhvan-ı Müslimîn'in amacı, İslam'ı sahih akide platformuna yeniden oturtmak ve bu uğurda İslam'ın devlet olmasına kadar cihad vermektir. Bu amaçla altı Müslüman Hasan el-Benna'yı kendine Mürşit tayin ederek harekete geçmişlerdi.

1928'de Hasan el-Ben-

na'nın İslâm nizamını İhya etmek için kurduğu İhvan-ı Müslimin teşkilatı ile başlayan İslami hareket, çeşitli badirelerden geçmiş, teşkilatın öncüleri ülkenin zalim despotları tarafından suikasta uğramış, kimileri asılmış, kimileri de işkence altında öldürülmüştü. Genel mürşit Hasan el-Benna, Kahire'de Firavun hükümeti özel polis timi tarafından vurularak şehid edilmişti. (12 Şubat 1949); Abdulkadir Udehler 1954'te, Seyyid Kutuplar 1966'da Kral Nasır tarafından; Salih Sedyeler 1974'te, Mustafa Şükrüler 1977'de Abdus-selam Ferecler 1981'de Enver Sedat tarafından; Halid İslambuliler de Hüsnü Mübarek tarafından şehid edilmişlerdi.

1965 yıllarına geldiğinde, İhvan tekrar güçlenip harekete geçince despot yöneticiler tarafından mevcut düzeni devirmek suçundan Seyyid Kutub'un yazdığı 'Yoldaki İşaretler' adlı kitap her tarafta toplatıldı ve akabinde kırkbin müslüman daha zindanlara atıldı. Nihayet 1966'da hareketin öncülerinden üstad Kutup ile arkadaşları savunmasız bir şekilde idam edildiler. Diğer yandan Kutub'un kardeşleri Muhammed, Emine ve Hamide Kutuplar da hapse atılarak işkenceye tabi tutulanlar arasına alındılar.

İhvan-ı Müslimin bu günlerde tarihinin en büyük zulmüyle karşı karşıyadır, İslamiyet'i asr-ı saadetteki gibi yaşamak ve yaşamayı tebliğ etmekten başka amacı olmayan bu kardeşlerimize dua etmekten başka bir şey yapamamanın elemi duyuyoruz. Allah cc, onları mutlaka gayelerine ulaştıracaktır inşallah.

ÖZGEÇMİŞİMDEN...

1955 yılında Güneyyurt Pınargözü Mahallesi'nde doğdum. İlk Okulu kasabada bitirdikten sonra Konya Emirgazi ilçesinde, Konya Sedirlerde, Konya Dere'de ve Topraklık Kur'an kurslarında Kur'an ve Arapça okudum. Buradan İstanbul'a tekâmül kursuna gittim ve Emin Camiinden 1974'te mezun oldum.

1975 Kasım ayında Karamanın Ada köyünde Kurs hocası iken askere gittim. Kars ve Sivas'ta vatani görevi yaptıktan sonra Kulu'nun Kırkkuyu köyünde 1985'e kadar kursta ve camide görevde bulundum.

Burada cami imamlığım sırasında 75 günde hafızlığı bitirdim. Diyanet bünyesinde tüm çabalarım rağmen kadroya geçemedim ve köylere kadro tahsis edilince ticarete başlamak zorunda kalarak tekstil pazarlama dalında kurduğum şirkette 25 yıl çalıştıktan sonra 2010 yılında emekli olunca ticari faaliyetimi oğluma bıraktım.

Bu arada 1996 yılında İlmiye adlı İslamî araştırma dergisini çıkarmaya başladım.

Sonra asıl mesleğime dönerek bir kitabevinde çalışmaya başladım. Bu arada Farsça ve Osmanlıca'yı öğrendim. Ortaokul ve liseyi açıktan bitirdim. Bu arada Anadolu Üniversitesi İlahiyat fakültesinde tahsilime devam ediyorum.

Şiirlerimde müstear olarak Mahi Afif, Sarıcoğlan adlarını da kullanmaktayım. Arapça, Farsça, İngilizce ve orta Asya Türk lehçelerini biliyorum.

Şu anda (2013) iki oğlum bir kızım ve 3 torunum var, Konya merkezde ikamet ediyorum.

Asya İslam Ülkeleri Dilleri Ve Arşiv Uzmanı:

Mükrem Kızılca
Ulaşım; 0535.7386854
guneyyurthaber@hotmail.com
mukrem.k55@gmail.com

Hayata yeni bir sayfa açarken

Hayriye Betül Aydın

İlcapınar 2013

Günlerden bir gün olarak düşündüğün bir günün akşamı... O akşam gözlerini dünyaya son kez kapatan binlerce insan. Ömrünün son demlerini yaşayan, bir daha vermemek üzere nefes alan binlerce insan. Bütün istiraplar, hüznler, sevinçler, fırsatlar son buldu o artık onlar için. Peki ya senin için? Senin sonun ne zaman? O akşam mı, bu akşam mı, yarın mı, ne zaman?

Hikmeti nedir insana ne zaman öleceği haberinin bildirilmemesi düşündün mü hiç? Eşinin ömrü son bulduğunda kopuyor mu küçük kıyamet veya büyük kıyamet ne? Ne zaman kopacak hiç ilgileniyor musun?

Çeşit çeşit insan, çeşit çeşit hayat, sorular sorunlar... Bitmek tükenmek bilmeyen zaman. Geriye dönüp bakıldı-

ğında gülümseten, kimi zaman hüznlendiren, efkarlandıran, pişmanlık duyup af diletiren bir sürü olay... Kapa gözlerini ve sor kendine 'nasıl bir hayat yaşadım? Neyi hak ettim, beni ne bekliyor son nefeste?' Düşün düşün ki çok geç olmasın zaman. Rabbinin huzuruna temiz bir kalp ve hayrolan amellerle çık. Unutma, geri dönüşü kimse için asla mümkün olmadı- olmayacak!

Sokakta caddede dolaşan insanlar; hepsinde bir koşuşturmaca. Kimi güle oynaya, kimi dalgın, kimi umursamaz. Bu insanların içinde barındırdıkları neler var acaba? Dışarı yansıyan hal ile aynı mı içindeki bilinmezlikler. Başörtülü bir kız... sadece görünüşte mi başı-örtülü, yoksa imanı mı bunu ona yaptıran? Allah rızası için bir sadaka' diyen masum çocuğa birkaç kuruş bozuk para veren amcanın rıyası mı bunu yaptıran; vicdanı mı? Bilemiyorum, bilemiyoruz... Bir bilinmezlik içinde yaşayıp gidiyoruz ve hızla yok oluyoruz...

Çekilmek
vaktidir Hira'ya,
vahyin nuruyla
aydınlanmaya,
binlerle utanmaya...
Dalga dalga
yayılmaya;
kardeşinden
komşuna,
ailenden ümmete
uzanmaya...

Yok oluyoruz zamanın yok olduğu gibi. Ve elimizde bahşedilmiş bir ömür, kapısı cennet veya cehenneme açılan. Verilen bir tercih hakkı, hikmeti Rabbin katında saklı. Ve bu tercihle birlikte gelen ahiret, dünya, saadet, sefa, cefa... Cenneti garantileyen beyinlerimiz bir defa da bu kelimeler üzerinde tefekkür etti mi acaba? Ateşe yürüyen ayaklar, cenneti garantileyen beyinler..

Zafer, muhakkak Allah'ın dinidir elbet. Lakin bu durgunluk niye? Hakka hizmet nişanesi ile şereflenmek varken, ölü toprağıyla geziniyorsun yine. İstemez misin 'dünya onların, ahiret bizim olsun' düsturuyla yeniden filizlenmeyi, küfrün kalesine Hakkın sancağını dikmeyi, zalimin zulmüne kıyama durup direnişin zirvesinde aşkı tatmayı...

Aşkı reddedip cehennemde ıstırapı kim ister diye mi düşünüyorsun, bak etrafına gör isteyenleri. O vakit aklına gelsin Rasul'ün cihadi vazifesi: 'Emr-i bil ma'ruf, nehy-i anil münker'...

Çekilmek vaktidir Hira'ya, vahyin nuruyla aydınlanmaya, binlerle utanmaya... Dalga dalga yayılmaya; kardeşinden komşuna, aileden ümmete uzanmaya...

Nasıl mı? Kapa gözlerini tekerrar, düşün ve geçmişini hatırla. Geçmişteki günahlar, veballer seni korkutmasın sakın ha! Tövbeni et ve inşirah ferahlığıyla Rabbin hatırla. De ki 'Bismillah', yeniden başlasın hayat. Varsa niyette Rahman'ın rızası, açılacaktır elbet şehadetin kapısı... Şehadetin tahtından Rabbe gülümsemekse gayen; Rabbin seni terk etmedi ve sana darılmadı, Allah'ın vaadi haktır yığidim, bu dava hiçbir zaman yanılmadı...

KARLAR YAĞMIŞ

Osman HAYTA

Karlar yağmış, gonca gülün üstüne.
Sararmış yaprağı, güller üşümüş.
Bilmem, bu soğuşun, güle kasti ne.
Bülbül gül dalında, güller üşümüş.

Soğuklar başlamış, eylemiş ayaz.
Goncalar üşümüş, olmuştur beyaz.
Sayfalara sığmaz, kitaplara yaz.
İlkbahar ayında, güller üşümüş.

Acı olur, goncaların solması.
Güllerin dalında, diken olması.
Bülbülün gülünden, ayrı kalması.
Yakmış yürekleri, güller üşümüş.

Nazik olur, gonca gülün dalları.
Ayrı düşmüş, bülbül ile, yoları.
Açılsın pembesi, moru, alları.
İlkbahar ayında, güller üşümüş.

Fadime Uysal

Niğmetullah Uçar

24 Temmuz 2013 | Antalya

Babasına denir Gök Kerim Ali
Mümüne'nin kızı bilir ahali
Çalışkan, sabırlı, tutumlu hali
Tevekküllü kulmuş Fadime Uysal

Bin dokuz yüz otuz yılında doğdu
Büyüdü gelişti gelinlik oldu
Mehmet uysal ile evleniyordu
O gün gülüyormuş Fadime Uysal

Değirmenci Mehmet eşi olurdu
İki erkek dört kız evlat doğurdu
Onları severek avunuyordu
Hayat sürüyormuş Fadime Uysal

Kader gerçekleşti eş vefat etti
Çocukların hepsi evlenip gitti
Evde yalnız kaldı güzellik bitti
Torun özliyormuş Fadime Uysal

Antalya'ya gider torun severdi
Köyde bahçelere sebze ekerdi
Bazen de Bolay'a gideyim derdi
Huzurlu olurmuş Fadime Uysal

Oğlu alır gelir Antalya'dadır
Doktora giderler çünkü hastadır
Dertlerine derman aranmaktadır
Çaresini ummuş Fadime Uysal

Tarih yirmi temmuz gün cumartesi
Antalya'da vermiş en son nefesi
Böbrek yetmezliği doktor teşhisi
Tabuta konulmuş Fadime Uysal

Çetmiye gelmiştir cansız bedeni
Giyer beş metrelik bezden kefeni
Ölümü aklına getirmeyeni
Uyandırıyormuş Fadime Uysal

Dünya geçici han konanlar göçer
İnsanlar yolunu dünyada seçer
Cennet isteyenler sırattan geçer
Girmek istiyormuş Fadime Uysal

Niğmetullah duydu böyle anlattı
Kendini düşündü acıyı tattı
O sorumluluğu üstünden attı
Hükmü bekliyormuş Fadime Uysal

Fadime Dere

Niğmetullah Uçar

22 Mayıs 2013 | Antalya

Yıllardır yatarak canından bezdi
Dün göklere uçmuş Fadime Dere
Zor konuşuyordu, hareketsizdi
Dertlerden kurtulmuş Fadime Dere

Babası Mehmet'ti Mecek denirdi
Beş kız kardeştiler gençken gülerdi
Ufaklık istetti babası verdi
Atmışlarda doğmuş Fadime Dere

Genç yaşında iken derde tutuldu
Dermanı ararken sararıp soldu
Hareketsiz kaldı kötürüm oldu
Düşünür dururmuş Fadime Dere

İsmail Dere'yle yılları geçer
Hastalandığında strese girer
Çaresi bulunmaz kederi sürer
Dertlerle boğuşmuş Fadime Dere

Konya'da Azrail karşılaşmıştır
Vade dolduğundan canı almıştır
Dostları Çetmi'de mezar kazmıştır
Bunu özliyormuş Fadime Dere

En son gidişinde gelirken geri
Tabut içindedir bakmaz gözleri
Günahı silmiştir tüm çektikleri
Hesap veriyormuş Fadime Dere

On yıllık hastalık çile çektirdi
Sıkıntılar ile ömür bitirdi
Belki günahları temizlettirdi
Saflaşıp durulmuş Fadime Dere

Çetmi mezarlığı misafir eder
Son görev yapılır kabrine girer
Kalan dostlarından Fatiha bekler
Sevilen bir kulmuş Fadime Dere

ahmet karaduman

(KARAĞİLİK-GAZİ)

D:1316 - Ö: 5 Mayıs 1982

Şükrü KARACA

Cüsse itibariyle normalin altında gibi görülen, fakat bunun tam aksine yüreği kocaman bu şen şâdimen insanla, yıllar önce hem babam ve annem tarafından, hem de eşim tarafından akraba olmuştuk.

Kayınpederim (Efeoğlu) **İsa Yıldırım**'ın kardeşi olan **Ayşe Hanım** muhtemelen 1960'lı yıllarda vefat edince, kendisine "halâ" diye hitab ettiğim annem ve babam tarafından akrabam olan ikinci hanımı "**Bolpaça**" namıyla maruf "**Selbi-kızı**" **Fadime Hanım** ile evlenmişti.

İşte bu hısımlığımız yüzündendir ki, zaman zaman kendilerini ailecek ziyaret eder, izzet-i ikramla beraber sohbetinden istifade ederdik. Bil-diğim kadarıyla alt katı ahır olarak

kullanılan ve üstü iki odalı, tek cep-heli bir evde ikâmet ediyordu. Kış günleri en arkada bulunan, ocağında odunların yanıp ısıttığı penceresiz odanın içerisi, gündüzleri, "**öğendi-re**" misâli uzunca bir sopa-sırık ucuna çiviyle çakılmak suretiyle tesbit edilmiş 30-40 cm. çapındaki tahtanın tavandaki delikten itilmek suretiyle açılıp aydınlatılır, geceleri ise bu aygıt deliğe oturtulmak suretiyle de kapatılırdı. Kışın bu odada oturulup, ocak başında eşiyile yârenlik, misafirleriyle de sohbetler yapar, harp hatıralarını anlatırdı.

1974 yılında iştirak etmiş olduğum Kıbrıs Muharebeleri münasebetiyle, aziz milletimin tevcih buyurduğu "**Gâzî**"lik sıfatına sahip olmamla da, 1975 yıllarından sonraki bu sohbetlerde, umumiyetle Türk Milletinin mecbur bırakıldığı ve haklı olarak yapmış olduğu muharebeler üzerine olurdu.

Ahmet KARADUMAN ve aile fertleri

Seydişehir Alüminyum Tesisleri'nde Makine Ressamı olarak çalışırken, senelik iznimi değerlendirmek üzere gitmiş olduğum köyümde kendilerini ve halamı eşim ve annemle beraber ziyaret eder, hal hatır sualiyle başlayan sohbetlerimiz İstiklâl Harbi ve Kıbrıs Muharebeleri'ne kadar uzayıp giderdi.

Ahmet Karaduman da, Balkan ve Çanakkale Muharebeleriyle Anadolu'dan sürüp atamadıkları Türk Milleti'nin bin yıllık yurdunu, hile ve desiselerle işgal eden emperyalist İngiliz, Fransız, İtalyan ve Amerikan milletlerinin siyasî ve askerî destek vererek işgal ettirdikleri Yunanlılara karşı **16. Alay, 2. Tb.**'da Er olarak harp etmiş Çetmili bir kahraman gâzi idi.

Ziyaretlerim esnasında, köydeki **"Şeref aylığı"** alan bazı gâzilerimizin, cepheden kaçtıklarını ihsas eder, fakat bu gâziler arasında **"Şeref aylığı"** alamadan vefat etmiş olan **Veli Çavuş**'un ise hakikî bir gâzi olduğunu **"- Gâzî diye O'na denir, O'na derim!.."** diyerek takdir ve hürmetle anarak anlatırdı. Elleriyle makinalı tüfeğin taklidini mükemmel bir şekilde yaparak, cephedeki arkadaşlarının Yunanlılar ve isyancılar tarafından nasıl gök ekinler gibi biçildiğini anlatıp, gösterirdi. Konuştukça sesi titrer, ağlamaklı bir hale dönüşür ve hatıraların acı ve ıstıraplarına tahammül edemeyerek gözlelerinden yaşlar boşanırdı.

İmkânsızlıklarım sebebiyle kendisine ait bir video kaydı alamadığımdan dolayı çok,

ama çok müteessirim. Bir gâzi ve araştırmacı yazar olarak olsun, bir Çetmili olarak olsun ve hatta millet olarak bu kayıtsızlığımız ve vefasızlığımız yüzünden, telâfisi imkânsız çok şeyler kaybettik. Ben malî imkânsızlıklar sebebiyle yapamadım; lâkin ya mülkî ve mahallî idarecilerimiz niçin yapmadı ve hâlâ da niye yapmıyorlar bunu anlamak mümkün değil!..

Sanırım evlâtları da böyle bir kaydı yaptırmadılar veya yaptıramadılar. Çünkü merhum gâzimizin fotoğrafı ile, İstiklâl Madalyası ve Vesikası (Berat)nın peşine düştüğüm 1980'li yıllarda, böyle bir görüntülü kaydın varlığından söz etmediler.

Osman oğlu gâzi Ahmet Karaduman, babasından önce

vefat etmiş olan en büyük oğlu Mehmet ile beraber, ikisi kız altı evlâda malikti. Bunlar **Fatma, Ahmet** (radyocu Ahmet), **Ebekadın, Hasan ve Hüseyin**.

5 Mayıs 1982 yılında hakkın rahmetine kavuştuktan sonra, Çetmi'deki mezarlığın güney tarafına, yola yakın bir yere defnedilmişti. Kudretullah:

"Her nefis ölümü tadacaktır; velev ki muhkem kalelerde olsalar bile" buyruğunca, Gâzî de "baş kesmiş", gönül huzuruyla teslim olmuştu. Ölümlü dünya değil mi? Yakınlarımızın vefatı karşısında üzülmür, gözyaşı dökeriz; fakat ne çare.. Muvakkaten geldiğimiz küre-i arz üzerine, dönüş yine O'na olacaktır.

Yusuf Yerlikaya'nın Belediye Reisliği döneminde, umûmî mezarlık duvarının yükseltilmesi ve tamir çalışmaları münasebetiyle, yol genişletme çalışması da karar altına alınmış. Bu genişletme yapılırken, haliyle bir çok mezarın da yol içinde kalacağı görülerek mezarların kaldırılarak uygun yerlere defnine karar verilmiş. İşte bu mezarlar arasında bulunan gâzî Ahmet Karaduman'ın mezarı da kaldırılmak üzere, üzeri açılarak mübarek kemikleri daha yukarı bir yere nakledilmek istenir. Şurasını da özellikle ifade etmek isterim ki, gâzînin ölümüyle, bu vakıanın arasından tam beş yıl gibi bir zaman geçmiştir. Mezarın üzeri açılınca, içeriye, yani cesedin bulunduğu yere dayım Hüseyin TURAN

iner. Bundan sonrasını **Hüseyin Turan**'dan dinleyelim:

"- Kefen hiç bozulmamıştı; elimi uzattığım zaman sanki üç-beş ay önce vefat etmiş bir şahsın bedenine dokunur gibi oldum. Bedeni çürümemişti. Hayretler içerisindeydim.. doğrusunu söylemek gerekirse iliklerime kadar titredim. Bu hali orada bulunanların cümlesi görüyordu. Ağlayarak kucakladım, dışarıda bekleyenlerin ellerine ihtimamla teslim edip çıkardım. Ömrümde ilk defa böyle bir ölü bedeniyle karşılaşıyordum. Mezarlığın yukarısında açmış olduğumuz bir kabre aynen defnettik. Nur içinde yatsın.."

Hayatımda bir **"Alp-eren gâzî"** olarak tanıdığım Ahmet Karaduman'ı, vefatından beş yıl sonra görülen bu haliyle en güzel kendisi tarif etmiş olmuyor mu? Şahidlerinin henüz hayatta bulunduğu bu hakikat karşısında, bize artık susmak düşer.

"O peygamber kılıç peygamberi olduğundan, ümmeti de saflar yaran erlerdir. Yiğidlerdir. Bizim dinimize uyan savaştır, saldırıdır; İsa dinine uyansa, mağaraya, dağa çekilmektir." diyen **Mevlânâ Celâleddin-i Rumî**'nin övdüğü şanlı peygamberimiz **H. Muhammed Mustafa** (s.a.v), şöyle buyurur:

"-Allah'ın elçileri üçtür: Gâzîler, Hacılar, Umre yapanlar"

Merhum gâzimizin Antalya'da ikâmet etmekte olan mahdumu **Ahmet**'ten, 1995

yılında, kendilerini ziyaret ederek babasına ait olan İstiklâl Madalyası'nı ve Madalya Vesikası'nı sordum ve bir hatıra olarak bana verip veremeyeceklerini öğrenmek istediğim zaman:

"-Yeğenim, evime geçen yıl bir hırsız girmişti. Bazı eşyalarla beraber, altın sanarak madalyayı da alıp götürmüştü. Olsa, sana canım fedâ; tereddüt etmeden hediye ederdim. Rahmetli babam, bilirsin seni çok severdi. Bu isteğini yerine getiremeyeceğimden dolayı çok üzgünüm; kusura bakma. Beratı ise bende değil, bizim diğer bilâderlere bir sor" demişti.

Mevzûyu, aynı gün diğer oğlu (**Dayım Hüseyin Turan'ın da damadı olan**) **Hasan** ile **Hüseyin** Beylere de açıp, vesikayı istedim. Nerede ise sekiz değil, onaltı defa katlanmış ve ceplerde dolaşa dolaşa katlanma yerlerinden yıpranıp yırtılmış bulunan yeni yazılı vesikayı bendenize bir armağan olarak verdiler.

İstiklâl Madalyası Vesikası'nın Numarası: **93458** dir.

Bilumum İstiklâl Harbi gâzîlerimiz başta olmak üzere, Çetmi'nin bu İstiklâl Harbi gâzîsi Ahmet Karaduman merhumu rahmet ve minnetle anar, manevî huzurlarında ihtiramla eğilirim.

Mensubu olmaktan şeref yap olduğum Mukaddes Türk Milletinin naçiz bir ferdi olarak, varlığım siz gâzîler ve şehidlerimizle kaîmdir. Ruhunuz şâd olsun...

Tebrîk

Hayır kapılarının sonuna kadar açık,
kaza ve belaların bertaraf olduğu

Kurban Bayramınızın

yaşadığınız tüm sorunları alıp götürmesi
dileğiyle.. Bayramınız mübarek olsun..

Mehmet Balcı
Çetmililer Vakfı Başkanı

Ayşe Ayvat

Niğmetullah Uçar

1 Eylül 2013 | Antalya

Gök Kerim Mustafa evine aldı
Hayatı boyunca onunla kaldı
Eleştirileri kadere saldı
Sineye çekerti Ayvat Aysası

Üç ay kadar kaldı etmişti rahat
Gurbet ellerinde olmasa da tat
Günü geldiğinde bitecek hayat
Etrafı izlerdi Ayvat Aysası

Her hayatta vardır ayrı hikâye
Farklıdır insanlar ders alsın diye
Anılar kalıyor dünden geriye
Ömrünü bitirdi Ayvat Aysası

İki sene önce yatalak oldu
Gönline kederler acılar doldu
Düşündü, ağladı sararıp soldu
Ah çekip inlerdi Ayvat Aysası

Bu gece gün dolmuş çıkmıştır canı
Geriye kalmıştır bir sürü anı
Herkesin bulunur çok farklı yanı
Köyünü özlerdi Ayvat Aysası

Yeni oda üstü onun eviydi
Nasif odası da üstten dibiydi
Eşi sinirliydi farklı biriydi
Kenarda sinerdi Ayvat Aysası

Gök kerim Mustafa dayanamadı
Onu kimselere baktıramadı
Böyle yaşamının tadı kalmadı
Ölümü isterdi Ayvat Aysası

Ermenek'ten geldi tabut içinde
Bir pazar gününün öğle vaktinde
Mezarına girdi ikindisinde
Mekân değiştirdi Ayvat Aysası

Mevla vermeyince evlat olmadı
Eşi öldüğünde tek kalamadı
Sığınacak bir dal huzur aradı
Kararını verdi Ayvat Aysası

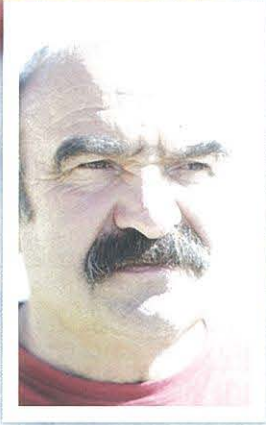
Düşkün olduğundan bakım sorundu
Son çare olarak bir yol bulundu
Ermenek'te bakım evine kondu
Orada beklerdi Ayvat Aysası

Kullar bu dünyada imtihandadır
Gerçek sonsuz hayat öte yandadır
Berzah âleminde mezarındadır
Muradına erdi Ayvat Aysası

ÜÇÜNCÜ ORTAK

Nurettin ÖZEL

Ne döktü ne düşündü bilinmez, pazartesi günü, icra dairesindeydi Sadık, arabayı almak için birkaç kişi gelse de, Halit bey söylediği gibi onları ihaleye sokmadı, tek başına girdi ihaleye...

Sadık bey bir fabrikada şef olarak çalışıyordu ve yaklaşık on yıldır başlarını sokacak, ailesini kiradan kurtaracak bir ev için para biriktiriyordu ama, gün geçtikçe ev fiyatları artıyor ve Sadık beyin maaşında ise ona paralel bir artış oluyordu...

Selim ve Gönül adında iki çocuğu vardı Sadık beyin, Selim üniversitede, Gönül ise lise sondaydı ve evden önce bir araba alalım, ev alırken arabayı satarız diye babalarının başının etini yiyorlardı. Gerçi Sadık bey de araba almak istiyordu, ama, “ne olur ne olmaz, bu işin kazası var, hırsızlığı var” diyerek bu arzusunu uzun süredir içinde saklıyordu çocukla-

rından. “Kasko yaptırırız baba” dedi Selim, “kasko olunca çalınsa da, kaza olsa da, parasını ödüyor” deyince nihayet Sadık beyi araba almaya ikna ettiler...

...

İcra dairesinde katiplik yapan bir kayını vardı Sadık beyin. Bir akşam yemeğinde araba alma düşüncesini kayını Halit’e açtı Sadık bey, “iyi olacak hastanın doktor ayağına gelirmiş enişte” diye söze başladı kayını Halit.

Çocukların gözleri sevinçten parladı: “Ne oldu dayı, yoksa bildiğin yerde bir araba mı var?” “Var” dedi “dayı” var, “hem de çok temiz ve modelli bir araba var, peşin parayı bastık mı değerinin yarı fiyatına, belki de yarı fiyatından daha aşağı alınacak bir araba” deyince hemen, olayı çözdü Sadık bey, “İcra dairesinde mi? diye sordu kayını Halit’e....

“İcrada enişte” dedi Halit. “Pazartesi günü satışı var, gerçi o araba için ihaleye giren çok olur ama geleceklerin çoğu tanıdık, beni kırmazlar, ihaleye sokmam onları” diye devam ederken, “ben icradan mal almam” diyerek sözünü kesti Sadık. Halit, “neden almayacakmışsın sen almazsan başkası alacak enişte” diyerek Sadığı ikna etmek istese de, “ağlayanın malı güleni ondurmaz diyerek” karşı çıktı Sadık...

Eniştesinin ne kadar kesin kararlı olduğunu biliyordu Halit, “valla sen bilirsin enişte, dök düşün, aklın yatarsa pazartesi saat onda yanımda ol... Valla bu araba kaçmaz diyerek kapattı mevzuyu...

Ne döktü ne düşündü bilinmez, pazartesi günü, icra dairesindeydi Sadık, arabayı almak için birkaç kişi gelse de, Halit bey söylediği gibi onları ihaleye sokmadı, tek başına girdi ihaleye, birde arabanın sahibi vardı kenarda üzgün bir şekilde oturan. Ama, o da artırma yapamıyordu... Sonunda Halit’in dediği gibi değerinin yarı fiyatından da aşağıya kapattılar arabayı...

Gerekli evraklar imzalanıp para ödemesi yapıldıktan sonra, arabayı teslim etmek için garaja indiler hep birlikte. Arabanın sahibi de gelmişti peşlerinden. Yavaşça Halit in kulağına eğilerek, “bu adam da kim?” diye sordu Sadık. “Arabanın sahibi, büyük bir tüccarmış batırmış, arabada birkaç özel eşyası varmış onu

almak için geliyor.” diyerek yollarına devam ederlerken, “bir terslik olmasında” der Sadık, “yok enişte bundan sonra arabanın resmi sahibi sensin, sigortası vizesi tamam, deposu bile dolu, kontağı çevirip süreceksin o kadar basit.” derken arabanın yanına gelirler...

Arabanın kapılarını açar Halit, araba sahibi torpido gözünden çocuklarının resmini, bagajdansa, çocuklarının ayakkabılarını ve birkaç parça eşyasını bir poşete doldurur ve hiç ses etmeden çıkış yolunu tutar. yanlış yola gitmiştir adam, Halit arkasından seslenir, hemşerim çıkış bu tarafta diyerek ama adam duymaz devam eder yoluna...

Halit hayırlı olsun enişte diyerek çalıştırır arabayı... sonrada iner ve eniştesine dönerek, hadi bakalım enişte bas gaza da, senin mahalledekiler bir araba görsün..

Sadık mahcup ve utangaç bir çocuk gibi biner arabaya, sanki çokta rahat değildir bu alış veriştin, Halit sadığın omzuna vurur ve Pazar günü kayını bir pikniğe götürürsün artık diyerek uğurlar eniştesini...

Sonra ok işaretlerini takip ederek dışarı caddeye çıkar Sadık, tam caddeye çıktığında kaldırımında araba sahibini elinde poşetler üzgün bir şekilde giderken görür ve yanına yaklaşıp hemşerim bir dakika diyerek durdurur arabasını... araba sahibi, ne oldu daha ne istiyorsun diyerek bakar sadığa...

İstersen gideceğin yere seni bırakabilirim der Sadık, gidecek bir yerim yok ki der adam, olsun yinede bu arabaya binmene engel değil gel bir yerde oturur bir bardak çay içer dertleşiriz der Sadık, zaten üzüntüden bitmiş tükenmiş haldedir adam, bu yüzden yürüyecek Halide kalmamıştır... gözlerindeki yaşları eliyle silerek biner arabaya ve araba sokakta ilerler kaybolur gider...

Daha sonra saray burnunun orada bir çay bahçesinde görürüz onları, çay içerken anlatır adam başından geçenleri, sıfırdan başlayıp büyük bir tekstil firması kurmuştur adam, fakat bitmemiştir içindeki daha da büyümek hırsı, kredi vermek için kuyruğa girmiştir bankalar, sonrada piyasa biraz krize girince, aksamıştır kredi taksitleri, el birliği etmişçesine bütün bankalar icranın yolunu tutmuş ve bir anda yerle bir olmuştur her şey...

Çaylar bitmiştir, teşekkür edip ayrılmak ister adam, ama Sadık bey adamı bırakmaz.. tekrar binerler arabaya...

Daha sonra bir galericide görürüz onları, Sadık bey sorar galericiye bu araba saltık usta, ne eder ne verirsin diye... adam Sadık beyin aldığı için üç katına yakın para verir ve ekler, araba binicisine iki üç bin daha fazla edebilir, ama biz alıp satıyoruz, kar payımızı da koymak hakkımız diyerek arabanın değerini net olarak belirleyince, sağ ol usta biz bir düşünelim deyip tekrar binerler arabaya, araba sahibi ne olup ne bittiğini anlamaya çalışırsa da çözemez hadiseyi...

Sonra ağaçlık bir yolda giderken görürüz Sadık beyin arabasını, sakın ve genişçe bir yerde durur araba, Sadık bey araba sahibine dönerek bak kardeşim diyerek başlar konuşmasına, icra dairesine ödediğim parayı biliyorsun, evet der araba sahibi, galericinin söylediği arabanın binicisine satılabileceği fiyatı da duydu, evet duydum der adam, binicisine satılabileceği fiyatıtan benim icraya ödediğim parayı düş, yirmi kusur kalır der adam, yani sen bu arabayı kendi elinle satmış olsaydın yirmi kusur daha fazlaya satardın öyle değil mi diye sorar Sadık, evet ama diye yutkunur adam, Sadık bey yan tarafta duran el çantasını alır fermuarını açar ve içinden bir tomar para çıkarır iki yüzlük, yüzlük ve ellilik olmak üzere adamın kucağına yirmi bin lirayı sayar.. adam bir tuhaf olmuştur... bu işten bir şey anlamadım der adam, anlamayacak bir şey yok, ben senin malını değerine almak istedim, benim inancımda düşene bir tekmede sen vur yok hemşerim, düşenin elinden tutup kaldırmak var, Allah yaradımca olsun, hakkını helal et deyince adam başlar ağlamaya, abi senin gibi adamlar kaldı mı bu dünyada diyerek döker gözlerinden yaşları....

O akşam icranın tam takır boşalttığı bir evde üç çocuk ve bir hanım babalarının eve dönmelerini beklemektedir, babalarını ikna edip, bir yerlerden bir yol parası bulup köye dönmektir niyetleri, köye dönmek yeni bir hamle yapacak kadar

güçleninceye kadar köyde yaşamak, bağ bahçe işleriyle uğraşmak ve neticesinde sıcak bir çorba içmek... evin büyük oğlu bu seçeneği babasının kabul etmeyeceğini söylese de, başka hiçbir şansımız yok der anneleri...

Çok geç gelmiştir baba, çok geç gelmiştir ama elleri dolu gelmiştir, şaşırır evdekiler Yusuf derin bir nefes aldıktan sonra poşette et var hanım, bir şeyler yap da karnımızı doyuralım, sonra anlatırım olanları şimdi konuşacak halim yok diyerek oturur pencerenin önündeki icracıların beğenmediği eski koltuğa...

Hanım anlar iyi yönde değişen bir şeyler olduğunu, esra, esma hadi gelin siz bana yardım edin, Ömer sende banyodaki kovaya bir su doldur, baban aylarını içine koysun yürümekten tabanları şişmiştir adamın diyerek girer mutfaka...

İki kız ve anaları kimi soğan soyarak, kimi etleri hazırlayarak yoğun bir hareketlilik başlatırlar mutfakta...

Babaysa, Ömer'in getirdiği kovanın içine ayaklarını koymuş, uzaklara bakarken yaşlar süzülür gözlerinden... her şeyin bitti dediği bir anda, böyle bir insanı arabasını almak için icra dairesine gönderen yüce yaradan a şükretmektedir...

Güneş İstanbul'u gecenin karanlığına terk etmek için acele etmekte, son ışıklarını da çekip almaktadır bulutların arasından... Sadık beyin evinin önünde kadın kız herkes

arabanın başına toplanmış, kimisi arabanın içini kimisi dışını temizlerken icracı gelir arabasıyla, gülerek iner arabadan nasıl ama abla, ne kadar ucuza kapattık anlatımı enişte, en az on bin lira karı var diyerek kucaklar ablasının...

şok olur abla, Sadık bize otuzun üzerinde dedi der abla, ne otuzu abla on lira on, üç beş kuruş ta harcı hurcu on buçuğu bile bulmadı inana bana... abla Hatice ne oluyor Sadık dercesine bakar kocasına, Sadıkta anlatır olanları, galericiye gittiklerini, adam farkı ödediğini bir bir döker sayar ne varsa...

küplere biner icracı kayın, aptal mısın, salak mısın sen enişte ya alış verişimizde bir yolsuzluk yok, haram yok her şey kanununa uygun, neden gittin bayıldın o kadar parayı, adamın halini sende gördün Halit derken Halit eniştesinin sözünü keser, adamın halinden bana ne enişte ya, burası İstanbul, ekmek aslanın ağzında, midesinde, dikkat edip batırmasaydı it herif... hayır ya her şey yasal ve kanuni ya...

Senin dediğin kanunlar bu dünyanın kanunları, ben sadece vicdanımın sesini dinledim, hepsi bu, isteniyorsanız gidip satarız galerici verdiğimiz parayı veriyor zaten diyerek savunur kendisini...

Sen adam olmazsın enişte diyerek yemeğe bile kalmadan öfkeyle çekti gitti Halit. Sadığın ailesi de hoş bakmadı babalarının bu davranışına, araba sevinçleri bile yumuşamasına

sebeup olmada, o akşam hiç kimse konuşmadı Sadık ile, sadığın hanımı Hatice salona girip çıktıkça söyleniyordu, hangi devirde yaşıyorsun be adam diyerek..

Yusuf'un evinde ise icranın götürmediği kırık bir masanın etrafına eski sandalyelere oturulmuş iştahla yenmekteydi yemekler, anne Hatice ise elinde para desteleri bir o desteye bakıyordu bir öbürüne... ne aklıma geldi biliyor musun hanım dedi Yusuf, cevap vermedi hanım, annem hala şoku atlatamadı baba diyerek güldü çocuklar, sonra yaşlı gözlerle kocasına baktı hanım, ne geldi diye sorar mırıldanarak... biz işe başladığımızda bu kadar bile paramız yoktu hatırlıyor musun dedi Yusuf... hatırlamaz olur muyum Yusuf, evlilik yüzüklerimizi bile satmıştık diye cevap verdi hanımı...

Güneş her sabah tüm İstanbul'un üzerine cömertçe saçarak ışıklarını, zengin fakir demeden, iyi kötü demeden herkesin ufkunu aydınlatır, herkesi kucaklar tüm sıcaklığıyla... Sadık beyin ailesini de ısıttı o sabah, eritti aradaki buzları, geceyi salondaki koltukta yatarak geçiren Sadık beyi gülererek uyandırdı hanımı, üzülme içinden öyle geldiyse öyle olsun ne yapalım diyerek, kahvaltısını yaptırıp işe ve okula uğurladı kocasını ile çocuklarını...

Sadık ilk defa arabasıyla okula bıraktı çocuklarını, iş yerine varınca da arabanın kuyruğu eğri şef diyerek bütün

çalışma arkadaşları üşüştü başına, doğrulturuz diyerek hepsine ayrı ayrı cevap verir şef... canınız sağ olsun düzeltiriz...

Yıllar çok çok çabuk geçer, biraz daha para biriktirir Sadık, arabayı da satıp bir ev almaktır amaçları, ama çocuklar paralarının yettiği evi beğenmezler, beğendikleri eve de paraları yetmez... Çalıştıkları işyeri krizdedir, işyeri sahibi işyerindeki şeflerle bir toplantı yapar. Bundan sonra maaşlarını ödemekte güçlük çekeceğini, onun için herkesin başının çaresine bakması gerektiğini söyler. İşyeri kapanacak.. Peki diye sorar Sadık. Yok kapanmayacak bu sıkıntıyı atlatmak için çalışmaya devam edeceğiz, ama gelecek günlerin ne getireceğini bilemeyiz, biz bizimle kalanlarla son noktasına kadar şansımızı zorlayacağız der iş yeri sahibi. Çalışanların çoğu işyerinden ayrılarak başka iş bulur, ama Sadık bırakmaz işini, bütün ekip bir iki sene daha direnir, ama artık olacağı kalmamıştır, hüzünlü bir şekilde vururlar işyerinin kapısına kilidi...

Bu arada Sadık'ın biriktirdiği paralar bitmiş, ev alma işi tamamen suya düşmüştür artık. Çocukların eskiden beğenmediği, ama şimdilerde almaya razı oldukları evleri bile alacak güçleri yoktur... ev kirası ve mutfak masraflarına daha fazla dayanamazlar, arabayı satıp bir süre rahatlasalar da hazıra dağ dayanmaz hesabı, o para da gün geçtikçe erimeye başlar...

Yeni bir iş aramaya başlar Sadık bey, ama belli bir aşığı geçtiği için yapabileceği işlerde bile, genç rakiplerini geçip çalışma şansı bulamaz, her sabah gazete alınır, öğleye kadar gazete ilanları taranır ve göze kestirilen bir iş olursa onunla görüşmeye gidilir ama akşam eve yine eli boş dönülür olmuştur...

İyi kötü geçimi yürütmektedirler ama, kızı istemeye gelmişlerdir, nişan yapılacaktır ve eldeki paraya göre ne kadar toplarlarsa toplansınlar, yorgan ayaklarını örtmüyordur...

Sadık bir sabah "tamam hanım, tam bana göre bir iş" diyerek elinde gazete ile girer mutfığa, önemsemez hanım, her zaman öyle diyorsun, ama yine de olmuyor, boşuna sevinme der kadın... gece bekçisi hanım, bu işe benden daha layık birini bulamazlar der Sadık ve öğle ezanları okunurken telefon açar gazetede ki ilana. Şahsen gelip görüşmeniz gerek beyefendi diye konuşur telefondaki kadın. Tamam hanımefendi diyerek adresini alır iş yerinin, sonra da abdestini alıp namazını kılar ve hanımına dua et hanım bu sefer olsun şu iş diyerek çıkar evden...

Elinde işyeri adresi bir taksiye atlar Sadık bey ve taksi trafikte uzaklaşır gider ve büyükçe bir binanın önünde durur, Sadık bina girişindeki güvenliğe gider sorar, güvenlikteki görevli içeri telefon açtıktan sonra, asansörden üçüncü kata çıkın, orada Jale hanım var o sizi karşılayacak diyerek içeri gönderir Sadık beyi...

Sadık bey büyük bir heyecanla basar asansörün düğmesine, üçüncü katta jale hanım Sadık bey diye karşılar onu, benim der Sadık, gelin benimle diyerek içeri odasına götürür Sadık beyi, ona çay söyler ve beyefendi bizzat kendisi görmek istiyor, misafirleri var çıksın hemen sizi görüştüreceğim der Sadık'a...

Tamam der Sadık, çayını içer oturur ve misafirler gittikten sonra, içeri telefon açar sekreter, bekçilik için bir beyefendi geldi efendim, müsaitseniz gönderiyorum diyerek, gelsin der içerdeki ses. Ve sekreter, patronun kapısını açıp buyurun beyefendi diyerek içeri alır Sadık beyi...

Patron çok sıcak karşılar Sadık beyi, buyurun oturun diyerek yer gösterir, Sadık estağfurullah efendim ben şu gazetede ki ilan için gelmiştim gece bekçiliği işi için der çekinerek, biliyorum, biliyorum söylediler, oturun lütfen deyince, oturur Sadık bey... patron dikkatlice bakmaktadır Sadık beye, isminiz neydi diye sorar patron, Sadık der Sadık bey patron bize iki çay getirin çocuklar diyerek emreder içeri, karnın açsa yemek getirsinler diye sorar Sadık beye... ben gece bekçiliği için gelmiştim efendim gazetede yazıyor da... diye yeniler Sadık bey... daha önce ne iş yapardınız Sadık bey diye sorar patron, şey ben..... usta başı olarak çalışıyordum, malum krizden sonra

işler duraladı, iş yeri maaşlarımızı ödeyemez duruma geldi, arkadaşların çoğu işi bırakırlar, ben kaldım birkaç sene daha ayakta kalmaya, işleri toparlamaya çalıştık, ama olmadı, sonrada iş yeri kapandı, iki yıldır iş ararım ama malum belli bir yaştan sonra iş bulmak daha da zorlaşıyor...

Sonra birkaç şey alıp satayım dedim ama onu da başaramadım... eğer beni işe kabul ederseniz hem işinizi yaparım hem de büyük bir hayra girersiniz efendim, yakın da kızımın nişanı var, arabam vardı sattım ama onun parası da bitmek üzere... arabanız neydi... iyi bir arabaydı, ama ne edersin harç aldırır, borç satırı denilmiştir...

Olur beyefendi olur, bende bir zamanlar batırdım, yeni aldığım bir arabam vardı icrada satıldı, her şeyin sıfırı tükettiği bir anda, icradan arabamı alan adam, beni arabasına aldı, bana çay söyledi, adam ağlamaktadır... sonra bir galericiye götürdü beni, arabanın fiyatını sordu, icrada arabanın benimle hiç bir bağı kalmamasına rağmen, arabanın eder fiyatı üzerinden bana farkını ödedi, o parayla bu iş yerinin temelini attık, sonrada borçlarımızı kapadık ve işimizi büyüttük Elhamdülillah diyerek bitirir sözünü, Sadık o adamın kendisi olduğunu söylemek ister ama söyleyemez... Onun da kelimeler boğazına düğümlenmiştir çünkü...

O Adam sizdiniz Sadık bey der patron, daha sonra sizi çok aradık icra dairesine gittik ama arabanın kimin aldığını bulamadılar... Benim kayın vardı orada Halit, onu da aradık ama o da ölmüş... Evet bir trafik kazasında kaybettik onu... Heyecandan ayağa kalkar Sadık bey, işe alındım inşallah değil mi inanın çok ihtiyacım var söylemiştim kızın nişanı varda diye yalvarır sanki... patron Yusuf gelir göz yaşları ile kucaklar Sadık beyi... ne işe alınması gardaşım siz bizim ortağımısınız Sadık bey ortağımız diye bağrına basar onu...

Ama nasıl olur der Sadık bey ben bir şey yapmadım ki size ortak olayım...

Yaptınız Sadık bey yaptınız der Yusuf bey, en yakın dostlarımızın bile bize kapısını kapattığı o günlerde siz bize gönül kapınızı açtınız, benim ve ailemin tekrar hayata tutunmamızı sağladınız, bizde o gün karar aldık ve işe başladığımızdan bu yana siz bizim üçüncü ortağımız oldunuz, nüfus cüzdanını verin lütfen de üzerimizdeki emanet hissenizi üzerinize aktaralım artık....

Şok olmuştur Sadık bey, inanamıyorum, bu devirde sizin gibi insanlar... Yıllar önce biz de sizin için aynı şeyi söylemiştik Sadık bey... En kötü günümüzde siz bize elinizi uzattınız, şimdi sıra bizde...

SON....

Fatma Cengiz - Ahmet Cengiz çifti...

Fatma Cengiz

Niğmetullah Uçar

28. Ağustos 2013 | Antalya

Kör Ahmadın eşi Fatma Cengiz, dün
Damından düşerek vefat etmiştir
Toprağa verilmiş çetmide, bugün
Dünyada yaşanan ömür bitmiştir

Dün çelenden düşer kırkları var
Ambulans götürür Hadim'e varır
Doktor yara sarar Konya'ya yollar
İçi yanmaktadır sızlar, bağırır

Konya'da can verir köyüne döner
Sevenleri ağlar ayrılığına
Sabah olduğunda tabuta biner
Girmiştir toprağın kara bağrına

Sevdiklerimizi aramayız da
Öldüğünde pişman oluruz bazen
Sağlığında onu anlamayız da
Oluruz hepimiz hüznü gezen

Cömeşin üstünde vardı evleri
Orada geçirdi bütün ömrünü
Olmadı hayattan beklentileri
Şükürle sabırla geçirdi günü

Yağrüngölündeki yayla damında
Obada, harmanda hayat sürerdi
Hep sıkıntı vardı yaşantısında
Yine de Rab'bına şükür ederdi

Yaşarken dünyada fayda aramaz
Ahret kazanırdı yaptıklarına
İnkâr nedir bilmez şirkten anlamaz
O tam inanırdı duyduklarına

İnancı sağladı imanı bütün
Mevla cevap verir tüm ahlarına
İhtiyar halinde görmeyen gözün
Sıkıntısı settir günahlarına

Niğmetullah yaz ki bildiğin kadar
Çetmi'de ölenler unutulmasın
Kendi olmasa da sonsuza kadar
Fatma Cengiz diye adı yaşasın

ZULMÜN ORTASINDAN GELEN MEKTUP

Fatıma ZEHRA

Aziz Dostum! Kilitli kaldım kapalı kapılar ardında. Kilitli kaldım mutluluktan uzak, sevgiye irak bir şehirde. Dışarı soğuk. Mehtabı izliyorum demir parmaklıkların arkasında. Kuşların gece türküsüne eşlik ediyorum sessizce. Parmaklıklar soğuk. Parmaklıklar dar. Ve parmaklıklar bilenenmiş bir bıçak kadar keskin.

Beş sedir var odada küçük küçük. Yanına ilıştırılmış bilmem kimlerin hıçkırıklarını gizlediği bir battaniye. Aslında battaniyeden daha çok şeye benziyordu. Sadece adı battaniye. Paslı duvarlar araştırma yaptığımız ansiklopedilerin sayfelerine benziyor. Her bir karesinde farklı bir şey. Burada kişi başına düşen yağmur miktarı gibi, kişi başına düşen sayısız hikaye var. Kimileri hikaye olarak kalmış. Kimileri romana dönüşmüş. Kimileri ise?

Dışarı gibi değil burası. Neden burada olduğumuzu bile bilmiyoruz. Suçumuz ne? Bir de doğru dürüst ibadetlerimizi yapamıyoruz ya en acısı da bu işte. Tarifsiz bir acı.

Saat 06. 13

Yavaş yavaş açılan kapıların sesini duyuyorum. Kapıların şangırtı sesleri titretiyor bedenimi. On sekiz

kapı var kilitli. On sekiz kapı sonrası güneşin doğuşunu parmaklıklar olmadan izlemek var. On sekiz kapı sonrası -huzurun temsili- ezan sesi var.

06. 21

Aziz Dostum !

Biliyor musun burada kahvaltımızı ayağımıza kadar getiriyorlar. Bugünkü listede; yarım dilim küflenmiş bayat bir ekmek. Aslında bu bile fazlaymış. Günde bir öğün yemek yiyecemiştik sadece. O da öğlen. Fazlasını hak etmiyormuşuz. Neden diye sorulunca da cevap çıldırtıcı: "Onlar gibi ateist olup onların hizmetinde olacaktık. Rabbimizi inkar edip, vatanımızı satıp onların arasına katılacaktık vs. vs. "Sabır çekiyoruz. Dualar birbirine karışıyor. Kısa bir sessizliğin ardında ikinci bir soru daha: "Burada ki hiç kimsenin ateist olmayacağını bildiğiniz halde neden çekmiyorsunuz tetiği? Bırakında şehadet şerbetinin tadına varalım."

Sararmış dişlerin arasından sızagelip, dört duvarı titreten pis bir kahkaha. Cevapsa: "Sizin can çekişinizi izlemek hoşuma gidiyor. Bunu gördüğüm her an kendimi bulutların üstünde gibi hissediyorum. Eroinle bile bu huzuru bulamam. Ayaklarıma kapanıp af dileyeceğiniz günler gelecek daha." O an oradaki herkes haksızlığa tahammül edemeyen

Bu gece başkayım Aziz Dostum. Bu gece bambaşkayım. Can kafeste durmaz olmuş sanki. Kanat çırpışları ve çığlıkları içimde yankılanıyor.

Hız. Ömer'di sanki. Sabrın adı Ebubekir oldular. Yufka yürekli Ali'ydiler hepsi. Sonra Taif'te taşlanan Peygamber (s. a. v)'in duasına sığındılar. Yürekleri sızlatan "ALLAHU EKBER" sesi. Duvarlara sıçrayan kanlar. Ve şerefsizlerin sürüyerek götürdüğü, sürünmeyi hiç hak etmeyen 19 yaşında şehadet şerbetinden yudumlayan bir Şehit. Hazindi ama şerefli bir sondu. Mezarını kazamasak da gıyabî cenaze namazını kılıyoruz kardeşimizin. Salâsını veriyor hafız kardeşimiz. Allahu Ekber! Kapıların arkasından kapayın çenenizi diye başlayan lânet olası küfürler.

Şubat 14

Dünkü olaydan sonra hücrelerin hepsinde sessizlik hakim. Ve çıldırtıcı bir soğuk. İliklerimize kadar işleyen berbat bir soğuk. Olabildiğince pencerenin uzağında dutmaya çalışıyoruz. Odada dört kişi kaldık. Beşinci sedir boş. Bizi buraya hapsettikleri günün ardından 12 gün geçti. Küçük çaplı bir arama yapıldı ilk gün. Yanımda, ceketimin iç cebine yerleştirdiğim üç-dört saman kağıdı, küçük bir kalem ve kırılmış bir saat vardı.

Saat 13.10'u göstermesine rağmen değil öğle yemeği kahvaltı bile gelmedi. Öğle namazını eda ettikten sonra bir süre hafızımın hazin sesini dinliyoruz. Derken kapılar tekrar açıldı ve küfürler başladı. Küfürlerini Kur'an-ı Kerim'le bastırmaya çalışıyoruz. Çıldı- rıyorlar. Üzerimize yürüdüler. Sızlanmalar, inilti, Allah ıslah etsin cümleleri ve olanca güçleriyle karşılık verenler. Kapıları çarpa çarpa defolup gidiyorlar.

Bir süre sonra öğle yemeğini getiriyorlar. Yemeği görenler şaşkınlıkla etrafını izledi bir süre. Besmelemizi çekip yemeye başlıyoruz. Herkes tabağını bitirdikten sonra şerefsizlerin irice olanı büyük bir kahkaha attı. Yanındakilerden ona katıldı. Ardından iğrenç bir cümle. "Dünkü arkadaşınızdan ayrı kalmanıza gön- lümüz elvermedi. Bakın öğle yemeğinde berabersiniz işte. "Toplu bir kahkaha daha. Çıldı- rırmıştık. Bu ALLAH(c. c)'tan korkmazlar bize kardeşimizin etini yemek diye yedirdiler. O anı hiç unutamıyorum. Tüm hücreler birbirine karıştı. Kalplere hançer gibi işleyen ağlayış sesleri. Tabaklar havada uçuşuyordu. Hepimiz şehadet getirip yürüdük üzerlerine. Sanki arkamızda devası bir ordu vardı. Çılgınlık, ağlayışlar, küfürler, Allahu Ekber nidaları birbirine karışıyor. Elimizde kesici bir şey olmadığı için öldüremiyoruz onlardan birini. Ve onlar son derece kızgın olmalarına rağmen sadece küfretmekle yetiniyorlar. Ne işkence ediyorlar, ne de bir tekme vuruyorlar. Hatta temas bile yok. Hiçbir şey yapmadan çekip gidiyorlar. Fırtına öncesi sessizlikti bunu adı. Bir süre sonra Hafız kardeşimizin okuduğu ayetle rahatlıyoruz. Acılar unutuluyor, ahlamlar son buluyor Kur'an-ı Kerim sesiyle.

رَبِّصَلِّ ابْنُ أَوْنِي عَتُسْ أَوْنِي دَلْ أَهْيَ أَي
نِي رَبِّصَلِّ أَعْمَ هَلَّلَا نِي دَلْ أَهْيَ أَي

"Ey mü'minler! Sabır ile salât ile yardım isteyiniz. Şüphe yok ki Allah Teâlâ sabredenlerle beraberdir." Elhamdülillah. . .

Buradan sağ olarak çıkış yok Aziz Dostum. Dışarı

harabeye dönmüş diyorlar. Söylentilere göre bir kaç gün içinde bizi de vahşice katledeceklermiş. Anlamadığım bizi neden orada öldürmediler. Burada İslamiyet için büyük savaşlar veriliyor. Sımsıkı sarılın kitabımıza. Biz O'nun kokusuna, ezan sesine hasret kaldık.

Bu gece başkayım Aziz Dostum. Bu gece bambaşkayım. Can kafeste durmaz olmuş sanki. Kanat çırpışları ve çığlıkları içimde yankılanıyor. Sağa dönüyorum karanlık, sola dönüyorum karanlık. Yakın ışıkları! Dakikalarca yere kapanmış bir şekilde oturuyorum. Sonra rahatla diyorum yüreğim. Abdest alıyorum. Kendime geliyorum birazcık. Rahatlıyorum. Pencere kenarına seriyorum seccademi. İki rekatlık bi namaz kılıyorum. Sonra diz çöküp dakikalarca kımıldamadan duruyorum. Bu haksızlığa dayanamıyorum artık. Yaşlı gözlerim secdeye. Titreyen ellerimi semaya kaldırıyorum. Secdeye bakıyorum sadece. Konuşamıyorum. Dudaklarım kıpırdamıyor sanki. Ama Rabbim biliyor kalbimizden geçenleri. Sürgünün çekildiğini duydum. Biri beni fark etti. Kimse duymasın diye sesimi ağzımı kapattı önce. Ve başladı hırpalamaya. Rabbimden başka duyan yoktu sesimi. İmdadımıza yetişecek olan yalnız O (c. c)'dur.

Dayanacak gücümüz kalmadı gayrı. "Rabbim, zalimlerin zulümlerini yanlarına bırakma." Yerle bir olmuş duygularım. Ve secdeye kapanmış alnım. Ardından hiçkırklar.

Sonrasında. . .

Sonrasında ise derin bir uyku. . .

Motur Mustafa

Niğmetullah Uçar

23Temmuz 2013 | Antalya

Vadedilmiş olan süre dolunca
Hayatı bitirdi Motur Mustafa
İnsanlar gülmezmiş garip olunca
Bir ömür geçirdi Motur Mustafa

Çocukken babasız kalmıştı zaten
O oldu dünyada hep çile çeken
Fazla gahır çekti yoruldu beden
Her yolu denerdi Motur Mustafa

...
Kaç kez niyetlendim yazayım diye
Garipler ölünce çekilmez niye
Mesaj duyurulsun tüm ahaliye
Aklıma getirdi Motur Mustafa

Telefonla mesaj gönderilirken
Halka duyurulmuyor söylenilmeyen
Herkes bildirilsin istiyorum ben
Mutlaka beklerdi Motur Mustafa

Annesi Taşkent'li bir koca aldı
Çocuk yaşlarında sokakta kaldı
Utandı, sıkıldı, köyde daraldı
Kararını verdi Motur Mustafa

Taşkent'te huzuru bulamamıştı
Ne yaparım diye yol aramıştı
Kabına sığmadı sel olup taşı
Huzuru özlerdi Motur Mustafa

Küçücük yaşında gurbet gezerdi
Karaman'da gördüm kömür çekerdi
Ekmek parasını kazanmak derdi
Çileler çekerdi Motur Mustafa

Mustafa Bircan'dı nüfusta kaydı
Motur denen kadın ona anaydı
Onun lakabını yaşatmalıydı
Devam ettirirdi Motur Mustafa

Kerim,e Murat'a dayı diyordu
Mahmut Usta'mızdan kız istiyordu
Sonunda Meryem'le evleniyordu
Muradına erdi Motur Mustafa

Ona destek oldu her zaman eşi
Seyyar çalışırdı yoktu bir işi
Işık veriyordu hayat güneşi
Ümitle beklerdi Motur Mustafa

Garip konuşurdu kısık bir sesle
Hayatı her zaman doluydu hisle
İyi geçinirdi hemen herkesle
Hep eyvallah derdi Motur Mustafa

Ağrılar azalıp dinecek derken
Köyüne dönmeyi hayal ederken
İlaç kullanarak şifa beklerken
Tatlı canı verdi Motur Mustafa

Konya'dan tabutla gelir köyüne
Yunup, kefenlenir girer kabrine
Allah sabır versin sevdiklerine
Farklı bir değerdi Motur Mustafa

...
Onu sevenlerin gönlü yanacak
Anıları ile hatırlanacak
Üç erkek evladı unutmayacak
Kendini sevdirdi Motur Mustafa

Niğmetullah sanma garipler mahzun
Mezar bittiği yer değildir yolun
Yoldaşı yareni Allah'tır onun
Hep ondan beklerdi Motur Mustafa

Hacı Ali Uçar

Niğmetullah UÇAR

18 Eylül 2013 | Antalya

Hacı Osman oğlu Mehmet Uçar'ın
Oğlu Hacı Ali vefat etmiştir
Bizim sıramız da gelecek yarın
Ona vad edilen ömür bitmiştir

Çetmide büyüdü ayrıldı gençken
Hayalleri vardı gerçekleştirdi
Seyyar satıcılık, sabit yer derken
Farklı alanlarda iş değiştirdi

Sonunda Bursa'ya yerleşip kaldı
Çocuk giysileri üretip sattı
Sakin görünüşlü fazla uysaldı
Uçar sekerliği üstünden attı

Karaman'lı eşi onu anladı
O karşılık verdi saygı duyarak
İlk çocuğu kızdı Meryem'di adı
Annesini andı isim koyarak

Mehmet Ali, Sami ve Abdulkadir
Dünyaya geldiler mutluluk arttı
Kader çizilmiştir tam gerçekleşir
Kederi neşeyi hepsini tattı

Hanımı ölünce, hatırasına
Saygı göstererek kabrine gitti
Dayanamamıştı ayrılığına
Her gün istisnasız ziyaret etti

Psikolojikti rahatsızlığı
Durumu, bedeni etkiliyordu
Halsiz bırakmıştı bu hastalığı
Bazen bir köşeye çekiliyordu

Kim bilir ne vardı hayallerinde
Köşeye çekilip düşünüyorken
Hatırası kaldı sevdiklerinde
Bunları düşündüm üzülyorken

Amcaları Kamil, Mustafa, Irza
Halası Gulaksız Fadime idi
Hak'tan gelenlere yapardı rıza
Olumsuzluklara sabır ederdi

Dün saat dört gibi dolmuş vadesi
Azrail yanına gelmiştir bile
Dükkanında dururken kesilmiş sesi
Berzah yolcusudur ameller ile

Ambulans çağrılır acilen gelir
Uğraşırlar ama kalbi durmuştur
Hastaneye gider haber verilir
Beden soğumuştur mevta olmuştur

Nur içinde yatsın hoş mekanında
Cennet bahçesine dönüşsün kabri
Bursa ilimizin kabristanında
Toprağa girmiştir Çetmili biri

Niğmetullah onu candan severek
Amcaoğlum deyip elini açar
Vefat edenleri anmamız gerek
Mevla'ya kavuştu Hacı Uçar

GİDEN EŞLERDEN KALAN EŞLERE TEMSİLÎ DEYİŞLER

Halis YAZICI

Yetim kaldın sen bi çare
Yüreğinde bin bir yare
Parçalandı pare pare
Sızlar mısın sızlar mısın?

Kâtip yazmış yazımızı
Kim çekecek nazını
Kaybolmadan izimizi
Sürer misin sürer misin?

Kimi gelir kimi gider
Kervan yola devam eder
Sonunda ayırdı kader
Hakkını helal eder misin?

Aşk ağlatır dert söyletir
Alın yazımız böyledir
Giden kalanı ağlatır
Ağlar mısın güler misin?

Güvenmezdim yarınım
Yatırdılar sağ yanıma
Bir kez olsun mezarıma
Gelir misin gelir misin?

Odun yanınca kül olur
Ruh çıkınca insan ölür
Beden çürür toprak olur
Duyar mısın duyar mısın?

Dostlar alıp getirdiler
Yeraltına yatırdılar
Toprakla örtüp gittiler
Yalnız kalır mısın kalmaz mısın?

Beyhude geçti günlerim
Toprak oldu nazik tenim
Derdim vardır inilerim
Duyar mısın duymaz mısın?

Tutmaz oldu elim kolum
Omuzlara düştü yolum
Nice olur benim halim
Hayır dua eder misin?

Yolumuz yokuşlu düzlü
Bakışların nazlı nazlı
Tenhalarda gizli gizli
Ağlar mısın ağlar mısın?

Bağrına bastın taşları
Ağarttın döktün saçları
Gözünden akan yaşları
Siler misin siler misin?

Mevla rahmet etsin derler
Memat'ımda garip haller
Mezarım üstüne güller
Diker misin diker misin?

Gerçek budur bahaneler
Tükendi yıllar seneler
Benim için haşereler
Verir misin verir misin?

Mezarımda otlar biter
Adım unutulur gider
Gel ağlama artık yeter
Güler misin güler misin?

Döner kaderlerin çarkı
Büyük küçük yoktur farkı
Çaresiz yaraya sargı
Sarar mısın sarar mısın?

Aylar yıllar geldi geçti
Kader bu günleri seçti
Günlerde ne geldi geçti
Söyler misin söyler misin?

Ne gönül bilir ne hatır
Yolcu yolunda gerekir
Soruyorlar münkir nekir
Hayır dua eder misin?

Evimize gelen olmaz
Zor devrimi gören olmaz
Vasiyetim veren olmaz
Verir misin verir misin?

Ayırdılar yolumuzu
Affet mevlam kulunuzu
Kaldırdılar salımızı
Tutar mısın tutar mısın?

Cemaatle hoca ile
Elifiyle hecesiyle
Ve elle senesiyle
Namazımı kılar mısın

Alem bilir huyumuzu
Terk eyleme köyümüzü
Bahçelerde gülümüzü
Derer misin derer misin?

Yalan dünya döner durur
Aşka düşen yanar durur
Mevlayı arayan bulur
Arar mısın arar mısın?

Yazıcıoğlu sözün bitmez
Divit kalem kağıt yetmez
Bestelerin para etmez
İyi amel eder misin?

Halis'im yazdım söyledim
Sel geldi yıkıldı bendim
Biraz nasihat eyledim
Dinler misin dinler misin?

Tebrik

*Kardeşliğin doğduğu, sevgilerin birleştiği,
umutlu, sevgi dolu nice bayramlar dileğiyle*

Kurban Bayramınızı

tebrik ederim.

Osman Arı

Çetmi Belediye Başkanı

Mustafa Parlakçı

Yirmi sekiz eylül iki bin on üç
Cumartesi günü ayrılmış bizden
Tanıyıp bilmeden anlatması güç
Sanki parça koptu yüreğimizden

Mustafa Parlakçı uysal, uyumlu
Kalaycı Memiş'in torunu olur
Elli sekiz yılı Konya doğumlu
Çetmi kökenli bir Allah kuludur

Yıllar ilerlerken dert bulur beden
Araştırlar ki kalbi zayıftır
İnsan isyan edip diyemez neden
Sebepler bahane her şey kılıftır

Rahatsız kalbinin pil desteğiyle
Çalışması sürmüş beş altı sene
Azrail gelerek Allah emriyle
Canını almıştır dertler bahane

Cumartesi günü yetmiş vadesi
Emir Allah'tansa kul teslim olur
Sevenleri ile dolmuş hanesi
Hayır, dualarla kabre konulur

Konya'nın Musalla kabristanında
Bedeni yatarken ruh hesap verir
Hatırası vardır tüm dostlarında
Sevdikleri ona dua gönderir

Kendisini şahsen tanıımıyordum
O Konya'da doğmuş bense Çetmi'de
Onu bilenlerden halini sordum
Elli beş senesi kalmış geride

Niğmetullah yazdı öğrendiğini
Gelecek nesiller bilmeli bizi
İnsanlar unuttur görmediğini
Unutturmayalım kardeşimizi

Niğmetullah UÇAR

30 Eylül 2013 | Antalya

Navrız Varol

Niğmetullah UÇAR

24 Haziran 2013 | Antalya

Cuma günü vermiş emanetini
Toprakla buluşmuş Navrız Teyzemiz
Mevlam kabul etsin amellerini
Rahmana kavuşmuş Navrız Teyzemiz

Babası Ganoğlu diye bilinir
Tek erkek kardeşi Gani kerimdir
Üç kız kardeşiyle iyi geçinir
Gider konuşurmuş Navrız Teyzemiz

Kembil eşi ümmü bir kardeşidir
Balcı Emine de ötekisidir
Sayıfa Ayşe'si bir diğeridir
Hep hayaller kurmuş Navrız Teyzemiz

Eyüp Varol ile evlilik yapar
Biri vefat etmiş altı evlat var
Varlığa yerinmez yokluğu anlar
Şükreder dururmuş Navrız Teyzemiz

Ödebeleninde evleri vardı
Ebeğiz Halil'la dip komşulardı
Kendi halindeydi öyle yaşardı
Bir düzen tutturmuş Navrız Teyzemiz

Oğlu gani öldü küçük yaşında
Anıları kaldı onun aklında
Gözünden yaş akar her andığında
Onu özliyormuş Navrız Teyzemiz

Gelen misafire ikram edermiş
Yemek yedirmeden boş göndermezmiş
Herkesi yürekten içten severmiş
Haset etmiyormuş Navrız Teyzemiz

Ağır hasta oldu iki ay gün önce
Ümit kesilmişti düzelmeyince
Günaha kefaret olmuştur bence
Nasip bir kulmuş Navrız Teyzemiz

İnandı Mevla'ya boyun eğerek
Yatağında yattı gün bekleyerek
Veren sen, alan sen, teslim diyerek
Günü bekliyormuş Navrız Teyzemiz

Haziran ayının yirmi ikisi
Tam Cuma vaktinde dolmuş vadesi
Kalp durmuş, soğumuş, kesilmiş sesi
Dertlerden kurtulmuş Navrız Teyzemiz

Sevenleri duyup gelmiş evine
Hayır dualarla girmiş kabrine
Kavuşmuş ukbada sevdiklerine
Mezara konulmuş Navrız Teyzemiz

Bize düşen görev dua yapmaktır
Hatıralarını unutmamaktır
En büyük hazine hatırlanmaktır
Kalplerde yer bulmuş Navrız Teyzemiz

Niğmetullah için sıradan biri
Hak ettiği için vardır değeri
Allah cennet yapsın yattığı yeri
Hazırlanıyormuş Navrız Teyzemiz

ODACI ETLİEKMEK IZGARA

REZERVASYON:
375 03 04

Karaman Cad. Demirkıran Petrol İçi
(Konya-Karaman Yolu Üzeri) KONYA

ADALET EMLAK - GAYRİMENKUL

**Ev - Arsa
Daire - Tarla
Dükkan
Hobi Bahçeleri
Alım - Satımı.**

Esat EKEN
0.532 513 00 82

Şems Mah. Kuratalan Sk. No:17/D
(Öğretmen Evi Karşısı) Karatay/KONYA

Sarra KIZILÖZLÜ

Resul DEMİRCİ

0.538 689 02 35

Tel: 0.332 351 9 00 9

**Tevfikiye Cad. Aşık Semi Sk. No:14/A
KONYA**

AYDINOL

Sigorta ve Aracılık Hizmetleri

Mehmet Ali AYDINOL

0533 705 90 72

Veyis AYDINOL

0533 705 90 71

- Trafik
- Kasko
- Devir
- Nakil
- Yeni Kayıt
- Sigorta
- Plaka
- Ruhsat

Hacıfettah Mah. Karaman Cad. No:76/C Meram /KONYA
Tel/Fax:0332 352 62 45 • aydinolsigorta1@hotmail.com

ŞAFAK AJANS

REKLAM TANITIM HİZMETLERİ

- Televizyon • Gazete • Radyo Reklamları
- Matbaa • Tabela • Promosyon
- İş Elbiseleri

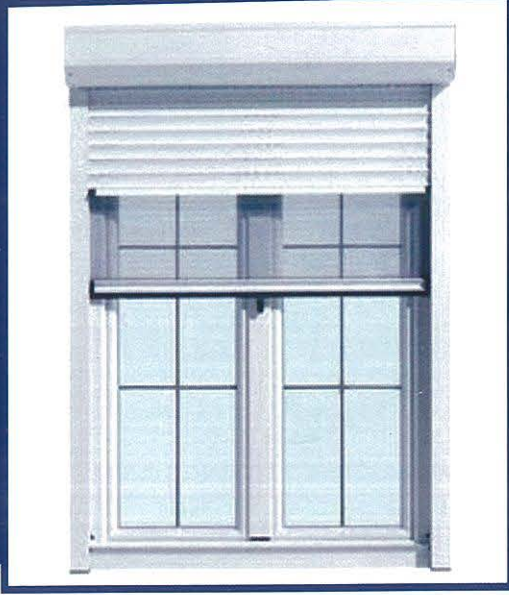

HiCRET TAKVİMİ
KONYA-KARAMAN BÖL. BAYİİ

www.safakmedya.com • bilgi@safakmedya.com

Tel: +90 332 342 35 85 • Gsm: +90 542 416 10 66

Fevzi Çakmak Mah. Hünkar Cad. No:8 KONYA

aysu

PLASTİK

Süleyman Yire
0533 967 08 88

Tüm ürün ve hizmetlerimiz,
peşin fiyatına kredi kartı ile
10 taksitle yapılır.

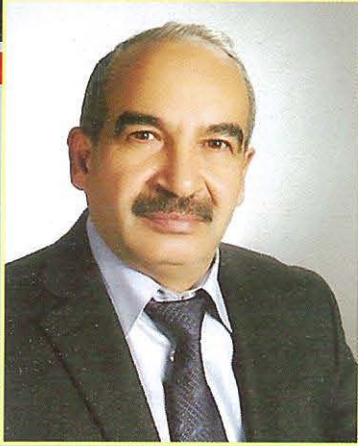
Akdeniz Sanayi Sitesi 5002 Sokak No: 121
Tel- Fax: 0242 221 25 91 Antalya | TÜRKİYE
e-mail: info@aysuplastikantalya.com

a

ÖZEL ANTALYA

ASLAN SÜRÜCÜ KURSU

KALİTELİ EĞİTİM MERKEZİ

AZİM ASLAN

FİRDEVS ASLAN

A1 – A 2 Sürücü Belgeleri
B Sınıfı Sürücü Belgeleri
C Sınıfı Sürücü Belgeleri
H Sınıfı Sürücü Belgeleri

KALİTELİ VE
SİMULATÖRLÜ
EĞİTİM
MERKEZİ

a

Çevreyolu Düdenbaşı Mah. Gazi Bulvarı 2300 Sk.
No:13 Köse Mehmet Apt. K:2 D: 3-4 / ANTALYA

Tel : 0242 338 38 06 Gsm: 0535 213 13 69

**SATILIK LÜX DAİRELER
KAT KARŞILIĞI ARSA ALINIR**

AHU İNŞAAT YILDIZ PARK KONUTLARI

Tel: 0242 325 99 44

HÜSEYİN YILDIZ - RAMAZAN SEVİNÇ - METİN YILDIZ

0532 616 6231

0532 635 3278

0530 549 31 64

info@ahuinsaatemlak.com

www.ahuinsaatemlak.com

KEPEZ BELEDİYE BİNASI KARŞISI ANTALYA